

Tiểu Cửu

Contents

Tiểu Cửu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	24
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	32
13. Chương 13	35
14. Chương 14	38
15. Chương 15	40
16. Chương 16	42
17. Chương 17	44
18. Chương 18	47
19. Chương 19	50
20. Chương 20	53
21. Chương 21	55
22. Chương 22	58
23. Chương 23	59
24. Chương 24	61
25. Chương 25	64

Tiểu Cửu

Giới thiệu

Chuyển ngữ: Du CaThế loại: Băng sơn thị vệ công vs bánh nếp nhỏ vương gia thụ, niên thượng, ngọt

1. Chương 1

1.

Thụy vương là đứa nhỏ nhất trong chín người con trai của Tiên hoàng.

Lúc Hoàng đế đăng cơ, y vẫn chưa trưởng thành, các Vương gia khác đều đã nhận được đất phong đường ai nấy đi, y thì vẫn ở lại trong cung.

Đợi tới lễ trưởng thành hôm đó, Hoàng đế ca ca hỏi y sau này muốn đi đâu.

Tiểu Vương gia ấp úng: “Vẫn, vẫn muốn ở lại kinh thành.”

Hoàng đế nở nụ cười, xoa xoa sau gáy y: “Vậy thì ở lại.”

Tiểu Vương gia mang theo niềm vui nho nhỏ ở trong lòng không che giấu, cười đến mặt mày cong cong. Nụ cười kia rất có sức hút, đến cả thị vệ đeo đao Yến đại nhân lạnh như băng đứng cạnh Hoàng đế nhìn thấy, cũng nhịn không được mà nở một nụ cười.

2.

Tiểu Vương gia là do Hoàng đế nhìn mà lớn lên, lúc y sinh ra Hoàng đế vừa mới mười tuổi, vẫn còn là Thái tử, vậy tạm gọi là tiểu Hoàng đế đi.

Trong bữa tiệc đầy tháng của tiểu Vương gia, Tiên hoàng yêu cầu tám vị ca ca đặt tên cho y.

Tiểu hoàng đế đứng thứ sáu trong chúng hoàng tử, đọc sách chưa được mấy năm, trong bụng không có mực nước gì, nhìn các ca ca từng người một đều tài hoa nổi bật, đặt cái tên thôi cũng có thể nhảy ra bông hoa, trong lòng không khỏi có chút bối rối.

Cúi chỏ hần đụng vào người tiểu thị vệ: “Chữ ‘Hoàng’ thế nào, tên ta có một chữ ‘Thanh’, rất xứng phải không?”

Tiểu thị vệ kia chính là Yến đại nhân lúc còn bé.

Tiểu Yến đại nhân bằng tuổi tiểu Hoàng đế, hướng hồ từ lúc sinh ra đã bắt đầu tập võ, nào hiểu được những thứ văn vẻ này.

Vì vậy rút rè gật đầu một cái: “Điện hạ thấy tốt là được.”

Tiểu Hoàng đế đi tới trước mặt đứa trẻ mặc tã lót đang ngủ say, nhìn tiên hoàng nói: “Nhi thần cho rằng, chữ “Hoàng” rất được...”

Lời còn chưa dứt, tiểu Vương gia mặc tã lót đang nhắm mắt bỗng nhiên há mồm gào khóc.

Tiên hoàng vui vẻ: “Được, xem ra Tiểu Cửu thích tên này lắm, vậy cứ gọi là ‘Liễm Hoàng’ đi.”

3.

Tiểu Vương gia người cũng như tên, quả nhiên vô cùng dễ xấu hổ.

Nhất là khi tiểu Hoàng đế tới thăm y.

Tiểu Hoàng đế mang theo tiểu Yến đại nhân đứng trước cái nôi, em bé ngậm ngón tay, mắt to ướt át nhìn chăm chăm hai người họ, khiến cho tiểu Hoàng đế vô cùng phần khởi.

Tiểu hoàng đế đưa tới cho tiểu Yến đại nhân ôm thử.

Tiểu Yến đại nhân mang bộ dáng ông cụ non, trên mặt không hề gợn sóng, thành thật đưa tay ra ôm vào.

Khoảnh khắc lọt vào trong ngực, em bé thế mà cũng đỏ mặt.

Tiểu Hoàng đế mừng rỡ: “Cửu đệ thật sự quá đáng yêu!”

Tiểu Yến đại nhân thì mặt lạnh: “Cửu đệ của ngài tiểu lên người ta.”

4.

Chớp mắt tiểu Vương gia đã đến tuổi đi học cùng các ca ca, nhưng mà vóc người y phát triển rất chậm, mới cao có đến bàn đọc sách.

Thầy giáo dạy đọc sơ tiểu Vương gia không với tới bàn nên đã sớm lót thêm ba cái đệm hương bồ trên ghế ngồi.

Tiểu Vương gia ngây ngốc đứng đấy, không biết làm sao.

Tiểu Yến đại nhân đi phía sau cùng tiểu Hoàng đế thấy được, liền bước tới.

Tiểu Yến đại nhân bây giờ đã trở mã thành một thiếu niên thân dài thườn thượt, thiếu niên không tốn chút sức nào nâng y lên, đặt trên đệm hương bồ cao chông chất.

Tiểu Vương gia buông lỏng chân lắc la lắc lư, mặt lại đỏ lên rồi.

5.

Tiểu Hoàng đế là con trưởng do hoàng hậu sinh ra, là người đứng đầu Đông cung.

Tiểu Yến đại nhân với tư cách thiếp thân thị vệ, từ nhỏ đã lớn lên cùng tiểu Hoàng đế, coi như là người tâm phúc cạnh tiểu Hoàng đế.

Yến đại nhân nói năng thận trọng, người ngoài khó có thể thân cận, đây là sự thật mọi người đều công nhận.

Ngược là tiểu Hoàng đế, thân là Thái tử mà lại bình dị gần gũi.

Tiểu Vương gia vẫn như thường ngày muốn chạy tới Đông cung, trong cung đều bảo y dính vị ca ca lớn hơn mình mười tuổi.

Chỉ có mấy nha hoàn bên cạnh tiểu Vương gia hiểu: “À, lại đi tìm Yến đại nhân ấy mà.”

2. Chương 2

6.

Yến đại nhân đang đứng trông coi trước cửa Đông cung, nhắc mắt liền thấy tiểu Vương gia đang chạy về hướng này.

Mấy năm nay tướng mạo tiểu Vương gia thay đổi không ít, dáng dấp cũng cao lên, chột nhìn còn có vài phần giống với tiểu Hoàng đế, nhất là ánh mắt, trong trẻo ôn nhuận.

Yến đại nhân cung kính thi lễ một cái, trên mặt vẫn là một bộ lạnh lùng như cũ: “Cửu hoàng tử tới tìm Thái tử điện hạ sao? Điện hạ đang nghỉ ngơi, chỉ sợ...”

“... Không phải.” Hai tay tiểu Vương gia lo lắng đặt sau lưng, nhỏ giọng nói, “Đến... đến ngắm Yến ca ca.”

Yến đại nhân quả thật không biết mình có cái gì đẹp mà ngắm, nhưng thấy đáng vẻ chờ mong của tiểu Vương gia, cũng không tiện nói thêm cái gì, tùy ý nhìn thôi.

Tiểu Vương gia sai người chuyển cái ghế đầu nhỏ tới, ngồi xuống bên cạnh Yến đại nhân, câu được câu mất mà tán gẫu chuyện lật vật thường nhật mấy ngày nay.

“Hôm nay ta thấy cây táo ở hậu hoa viên kết quả rồi, Yến ca ca có muốn cùng ta đi hái vài trái ném thử không?”

“Hạ quan là thị vệ Đông cung, không tiện rời đi, hay là ngài tìm người khác đi.”

Tiểu Vương gia chép miệng, hơi không thoải mái, trong lòng tự nhủ quy củ Đông cung này thật quá nhiều, người hầu ở chỗ này cả ngày nhất định rất vất vả.

Y ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Yến đại nhân, tự nghĩ, không thì để cho Yến ca ca đến ở với mình cũng được. Mặc dù bổng lộc hàng tháng của mình không nhiều lắm, nhưng nuôi một thị vệ thì vẫn đủ, cùng lắm thì sau này mỗi tháng làm ít đi hai bộ quần áo mới...

Vì vậy buổi trưa khi tiểu Hoàng đế tỉnh lại, chính là thấy cảnh cửu đệ nhà mình đang thọc gậy bánh xe trong nội cung của mình.

Tiểu Hoàng đế không nói hai lời liền đuổi tiểu Vương gia ra ngoài.

7.

Tiểu Vương gia thất bại không ngã, hai ngày sau lại tới Đông cung tìm Yến đại nhân, lần này còn xách theo một giỏ táo vừa hái.

Tiểu Vương gia rửa sạch rồi đem một trái to nhất cho Yến đại nhân ném, kiêu ngạo bảo rằng đây là quả do mình tự leo lên cây hái.

Yến đại nhân từ chối, tiểu Vương gia liền cầm lấy một trái nhét vào miệng mình, cắn răng rắc, muốn dùng tiếng đó dụ hoặc Yến đại nhân.

Kết quả Yến đại nhân không chút động tĩnh, khiến cho tiểu Hoàng đế đang đọc sách đi tới, một hơi ăn hết nửa giỏ táo của tiểu Vương gia.

Tiểu Vương gia ngăn không được, tức giận đến mức muốn khóc.

Tiểu Hoàng đế để cười cười, đẩy cho Yến đại nhân một trái, nói: “Tâm lòng của cửu đệ, ngươi cứ ăn đi.”

Yến đại nhân thuận theo nhận lấy, cắn một miếng, gật gật đầu nói: “Ngọt lắm.”

Tiểu Vương gia vui vẻ thu nước mắt về.

8.

Mấy hôm sau lão Hoàng đế làm một buổi văn yến ở ngoài cung, mời tất cả danh môn khuê tú của kinh thành.

Mọi người trong lòng đều biết, đây là muốn chọn phi cho Thái tử.

Tiểu Hoàng đế bị vây chặt ở trong đình, cùng con gái của các đại thần ngâm thơ đối đáp, chơi cầm gảy đàn.

Tiểu Vương gia cảm thấy mất mặt, lén một mình chạy tới bên hồ, tìm một cái cây rồi từ từ trèo lên.

Y giỏi leo cây, cả Hoàng Cung này có không thể tìm thấy người thứ hai, cái thiên phú này cũng không biết học được ở chỗ nào.

Tiểu Vương gia vừa ngồi vững trên cành cây, thì cách đó không xa bước tới một người, mặc trang phục thị vệ màu đỏ thẫm, trước ngực ôm một thanh bội đao, ngũ quan sắc sảo rõ ràng, khuôn mặt anh tuấn, đúng là Yến đại nhân của Đông cung.

Ánh mắt tiểu Vương gia sáng lên, vung hai tay lên ra sức vẫy vẫy với bên dưới, kêu: “Yến ca ca.”

Yến đại nhân nhìn lên trên cây, trên khuôn mặt lúc thường không gợn sóng sợ hãi lập tức xuất hiện một tia kinh hoảng, hô to: “Cửu hoàng tử coi chừng!”

Tiểu Vương gia vốn đã ngồi vững lắm rồi, nhưng bị Yến đại nhân đột nhiên hô lên như vậy liền hoảng hồn, thân thể nhỏ lắc lư trước sau hai cái, thẳng tắp rơi xuống khỏi cây.

Tiểu Vương gia sợ đến mức hai mắt nhắm nghiền, nhưng không có ngã trên mặt đất mộng nở hoa như dự tưởng, chào đón y là một cái ôm ấm áp mà hữu lực.

Tiểu Vương gia mở hai mắt ra, phát hiện mình đang bị Yến đại nhân ôm trước ngực.

Yến đại nhân quanh năm tập võ, cơ bắp trước ngực căng đầy, tiểu Vương gia nằm trong vòng ngực hắn có chút không thở nổi.

Yến đại nhân thả người xuống đứng vững, cung kính nói: “Mạo phạm rồi.”

Tiểu Vương gia xấu hổ đỏ mặt xin lỗi, đồng thời có chút vẫn chưa thỏa mãn.

9.

Sau khi tiệc tối kết thúc, lão Hoàng đế mang theo mấy hoàng tử khởi giá hồi cung, buổi tối Yến đại nhân không trực ban, một thân một mình dạo đường hồi phủ.

Trên đường trở về dòng người thưa thớt, lỡ tai Yến đại nhân giật giật, tinh tường nghe được sau lưng có người đang lặng lẽ đi theo hắn.

Người theo dõi nọ hẳn không biết võ công, cũng không thu lại tiếng bước chân, Yến đại nhân không quan tâm, kết quả bị theo một đường tới tận cửa phủ đệ.

Yến đại nhân quay người, đường đi trước mặt không một bóng ai, kéo đao ra khỏi vỏ nửa phần, lạnh giọng hỏi: “Còn chưa chịu ra sao?”

Đợi trong giây lát, ở góc tường cửa hàng may đối diện lộ ra một cái đầu của tiểu Vương gia.

Yến đại nhân nhăn mày: “Cửu hoàng tử sao lại ở đây?”

Tiểu Vương gia đứng thẳng mình lên, thở không ra hơi còn giả trang thành một bộ cây ngay không sợ chết đứng: “Ta, ta hồi cung nha.”

“Đó là hướng khác.” Yến đại nhân vạch trần tại chỗ, vô cùng không nể mặt.

“A đúng vậy, ta đi lầm ấy mà.”

Yến đại nhân nhìn thoáng qua bốn phía, hỏi: “Một mình ngài đến đây sao?”

Tiểu Vương gia gật đầu.

Yến đại nhân cam chịu số phận thở dài nói: “Đi nào, ta sẽ hộ tống Cửu hoàng tử hồi cung.”

Tiểu Vương gia đứng im, hai tay đặt phía sau lưng giọng một cái, rụt rè ám chỉ: “Sắc trời không còn sớm, thật ra ngủ lại chỗ này một đêm cũng được mà.”

3. Chương 3

10.

“Không thể, nhà của hạ quan thô sơ, sợ thất lễ với Cửu hoàng tử.” Yến đại nhân nói vậy.

Tiểu Vương gia nhất thời ghen lời.

Thật ra lời này của Yến đại nhân vô cùng khiêm tốn, tổ tiên của Yến gia đều là trọng thần triều đình, phụ thân là lão Yến đại nhân từ quan quy ẩn nhiều năm trước, đẩy đứa con độc nhất vào cung tiếp tục thuần phục triều đình.

Yến phủ cũng không đơn sơ, thậm chí có thể nói là có không ít của cải, cho một vị hoàng tử ngủ lại có lẽ cũng không thành vấn đề.

Nhưng Yến đại nhân vẫn thấy không ổn, kiên trì muốn đưa tiểu Vương gia về cung.

Tiểu Vương gia không chịu, ôm cây cột đỏ thẫm trước cửa ra vào không buông tay.

Yến đại nhân cau mày thúc thủ vô sách (bó tay), rất đau đầu.

Lúc này lão quản gia vừa khéo đẩy cửa đi ra, cười nói: “Khó trách ta nghe thấy tiếng nói chuyện, thì ra đại nhân đã về rồi. Ồ, vị tiểu công tử này là?”

Yến đại nhân nghiêm mặt nói: “Nhặt được.”

Tiểu Vương gia bĩu môi, trong lòng kín đáo phê bình, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Đi đâu có thể nhặt được người đáng yêu như ta chứ.”

Lão quản gia còn cho là thật, tưởng là tiểu thiếu gia nhà ai lạc đường, nhiệt tình mời tiểu Vương gia vào cửa.

Yến đại nhân ngăn không kịp, đành phân phó hạ nhân thu dọn một gian phòng khách cho tiểu Vương gia, định bụng theo ý y, sáng mai sẽ đưa y về cung.

11.

Tiểu Vương gia lớn như thế rồi lại là lần đầu tiên qua đêm ngoài cung, cực kì hưng phấn, một mình nhìn đông chuyển tây trong phòng, còn tự tiêu khiển chạy tới trốn vào tủ quần áo.

Nhưng mà lúc sau nhớ lại cũng sẽ không có ai tới tìm y, đành mắt mặt mà chui ra.

Tóm lại mãi cho đến canh ba (23h-1h) cũng không hề buồn ngủ.

Gian phòng của y ở sát vách Yến đại nhân, ở giữa hai bên lấp kín một bức tường, tiểu Vương gia mất ngủ liền gõ cửa phòng Yến đại nhân.

Yến đại nhân còn chưa đi vào giấc ngủ, tựa vào đầu giường mình một khối ngọc bội đến mê mẩn, nghe thấy tiếng đập cửa sau đó rời giường mở cửa phòng ra.

Ngoại bào Yến đại nhân mặc ban ngày đã cởi ra, bây giờ chỉ mặc một chiếc áo trong mỏng thấu, phác thảo rõ ràng các đường cơ trên ngực và chiếc eo.

Tiểu Vương gia ngoài cửa nhìn thấy cảnh này, không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt.

Yến đại nhân trông như bị quấy rầy, trong tiếng nói bao hàm một chút tức giận: “Cửu hoàng tử còn có chuyện gì sao?”

Tiểu Vương gia rụt đầu lại, sợ rồi, nhỏ giọng hỏi: “Ta không ngủ được, Yến ca ca ngủ với ta được không?”

Yến đại nhân uy hiếp: “Không ngủ được thì về cung!”

Tiểu Vương gia nghe xong, quả nhiên chạy nhanh như chớp về phòng mình, đóng chặt cửa phòng không chút tiếng động.

Tiểu Vương gia nằm trên giường từ từ nhắm hai mắt lại, cẩn thận suy nghĩ, y cảm thấy vừa nãy Yến đại nhân có chút hung dữ.

Tuy nhiên hung dữ vẫn rất đẹp, tiểu Vương gia muốn.

Nghĩ vậy, hình ảnh trong đầu y không tự chủ được mà đã biến thành thân thể hữu lực của Yến đại nhân được bao trong trung y, tiếp theo lại xúc cảm được ôm vào ngực lúc ban ngày.

Lúc đó trái tim tiểu Vương gia đập nhanh hơn, không chỉ có mặt nóng lên, mà bụng dưới cũng dâng lên cảm giác quái dị.

12.

Sáng sớm hôm sau khi tỉnh lại, tiểu Vương gia phát hiện trên quần ẩm ướt, có chút dính dính.

Tiểu Vương gia mặc dù không biết đo là cái gì, nhưng tóm lại không phải là thứ gì đáng sợ, vì vậy đỏ mặt thu dọn qua loa, không dám ho nha hoàn Yến phủ tới hầu hạ thay quần áo.

Chờ y chỉnh đốn xong đẩy cửa ra, Yến đại nhân đã chờ ngoài cửa phòng rồi, hắn nói: “Nhuyễn kiều cho Cửu hoàng tử đã chuẩn bị ổn thỏa, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát.”

Yến đại nhân đã khôi phục bình tĩnh tỉnh táo như ngày thường, không dễ giận như tối hôm qua.

Có điều ánh mắt tiểu Vương gia bối rối, không hề chú ý tới điều đó, trực tiếp từ chỗ Yến đại nhân lóe lên một cái, nhanh nhẹn chui vào bên trong kiệu.

Yến đại nhân vốn đã định bụng ba thúc bốn mồi, vậy mà không thể dùng tới, thuận lợi như thế khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn.

4. Chương 4

13.

Tiểu nha hoàn Trân Châu đợi ngoài tắm điện của tiểu Vương gia một đêm, trông thấy tiểu Vương gia ủ rũ trở về, kích động rơi nước mắt.

“Chủ tử hôm qua ngài qua đêm ở bên ngoài sao không nói với chúng ta một tiếng, tất cả mọi người đều gấp đến mức một đêm không ngủ đây.” Trân Châu theo sau tiểu Vương gia vừa lau nước mắt vừa oán trách.

Tiểu Vương gia không tập trung nghe, cứ tùy tiện đáp hai tiếng ừ ừ cho qua, Trân Châu hình như thật sự bị dọa, cứ liên miên cần nhàn nói mãi chẳng ngừng.

“Sau này không được như vậy, ngài là hoàng tử cao quý, sao có thể tùy ý như vậy chứ, ngoài cung nhiều người mưu mô xấu xa như thế, ngộ nhỡ bị bọn họ bắt cóc, hậu quả khó có thể lường được...”

Tiểu Vương gia bụng đầy tâm sự, bị nàng ồn ào như vậy không có cách nào yên tĩnh mà nghĩ, đành thở dài, trong lòng tự nhủ tiểu nha đầu này có thể bớt cảm râm không, tương lai chỉ sợ không thể lập gia đình được đâu.

Mà Trân Châu lại cho rằng, cho dù mình vẫn chưa lập gia đình, nhưng lại có trái tim của một người mẹ già, tương lai nhất định có phương pháp dạy con, có thể được nhà chồng tán thưởng.

14.

Tiểu Vương gia vất vả lắm mới có thể trấn an được Trân Châu, giờ mới lén chạy về phòng, thay chiếc quần đã bị che trên thân ra.

Sau đó chống đầu nằm trên bệ cửa sổ, lẳng lặng ngắm người.

Tiểu Vương gia dù thế nào cũng nhớ không nổi hôm qua cuối cùng mơ thấy cái gì, chỉ nhớ rõ trong mơ có khát vọng cùng rung động như muốn phá tan lồng ngực, cảm giác lạ lẫm đó khiến cho y có chút sợ hãi.

Tiểu Vương gia ăn ngon mặc đẹp lớn thế rồi, lần đầu tiên cảm nhận được nhân sinh buồn rầu, nóng lòng muốn tìm người để bày tỏ, nhưng lại chẳng biết nói cùng ai.

Tiểu Vương gia không có mẫu phi, mẫu phi y từng là phi tử được sủng ái nhất bên lão Hoàng đế, nhưng sau khi sinh hạ tiểu Vương gia không lâu liền bệnh mà chết, từ đó lão Hoàng đế mới chuyển dời tất cả sủng ái đến trên người tiểu Vương gia.

Tuy rằng lão Hoàng đế đối với y yêu thương có thừa, nhưng trực giác nói rằng tiểu Vương gia không thể tìm lão Hoàng đế nói chuyện đó được, lão Hoàng đế lo nước thương dân, không thể ưu sầu vấn đề y tề ra quần được đâu.

Không có cha mẹ để bày tỏ, vậy cũng chỉ có thể tìm người bên cạnh, mà vừa khéo tiểu nha hoàn cạnh mình chắc chắn không hiểu, tiểu thái giám thì cái kia còn chẳng có, càng không hiểu.

Càng nghĩ, tiểu Vương gia quyết định đi tìm tứ hoàng huynh của mình.

15.

Lại nói tiếp, dưới gối lão Hoàng đế có chín đứa con trai, trừ Thái tử và tiểu Vương gia, bảy người còn lại đều không có tiền đồ.

Không tiền đồ thì không tiền đồ, nhưng ai cũng có sở trường riêng, ví dụ như vị Tứ hoàng tử này, đọc đủ thứ sách vở, ngoài kiến thức được thầy giáo dạy thì trên cơ bản đều đã thấu hiểu hết.

Tiểu Vương gia ngồi ở quý phủ của Tứ hoàng tử, rụt rè nhấp một ngụm nước trà, chờ hoàng huynh giải đáp nghi vấn cho y.

Ai ngờ Tứ hoàng huynh kia nghe xong liền bắt đầu cười ra tiếng.

“Xem ra Tiểu Cửu của chúng ta trưởng thành rồi.” Tứ hoàng tử nói xong thì đứng lên, triu mến ôm đầu tiểu Vương gia, “Đi nào, vi huynh mang đệ đi xem cảnh đời.”

Tiểu Vương gia cũng chưa từng đi đâu trải việc đời, không hiểu lắm mà gật gật đầu, ngồi trên xe ngựa của Tứ hoàng tử cùng ra khỏi cung.

Khoảnh khắc bước ra khỏi cửa cung, vừa đúng lúc nghênh tiếp xe ngựa của tiểu Hoàng đế tiến đến, trên đầu xe ngựa là Yến đại nhân, tiểu Hoàng đế vén rèm xe lên nói cái gì đó với hắn, trên mặt không có chút lệ khí nào.

Tiểu Vương gia nhin không được nhìn nhiều thêm chút, đụng phải Yến đại nhân ngắc đầu, ánh mắt hai người giao thoa, tiểu Vương gia thẹn thùng mà cúi đầu thấp xuống.

16.

Tiểu Vương gia đi theo tứ hoàng huynh đổi trang phục, sau đó đi lên Thu Hỉ các.

Tục xưng là dạo chơi kỹ viện.

Tứ hoàng tử là khách quen nơi này, gã một tay ôm hoa khô, một tay vỗ vỗ lưng tiểu Vương gia: “Tiểu Cửu đừng xấu hổ, hôm nay cho đệ nếm thử mồ hôi tư vị làm nam nhân.”

Tiểu Vương gia cái hiểu cái không, trông thấy nhiều tỷ tỷ xinh đẹp như thế vây quanh mình, ngây ngốc không biết làm sao.

Các cô nương bên người nở nụ cười, xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú của y trêu chọc: “Tiểu công tử sao lại thẹn thùng vậy, đừng sợ nha, các tỷ tỷ không ăn đệ đâu.”

Từng đợt hương yên chi thủy phấn đậm đặc quanh quần tại chóp mũi, tiểu Vương gia hắt hơi một cái, y hít mũi một cái, trong lòng có hơi hối hận vì đi tìm tứ hoàng huynh.

Một cô nương đứng cạnh hỏi: “Tiểu công tử đã thích ai chưa?”

Tiểu Vương gia trừng mắt nhìn: “Cái gì gọi là thích?”

Các cô nương lại nở nụ cười khanh khách, tựa vào trên người tiểu Vương gia nói: “Đương nhiên là muốn ngủ cùng nàng ấy rồi.”

Tiểu Vương gia nghe xong trong lòng mãnh liệt rung chuyển, một khắc đó bí ẩn vướng vào trái tim y mấy ngày nay đã có dấu hiệu buông lỏng, y hồi tưởng lại người mình nhìn thấy trong giấc mộng đêm đó.

“Oa, xem ra là có người trong lòng rồi! Mau nói cho bọn tỷ tỷ nghe nào, là dạng cô nương gì đây?”

Lòng bàn tay tiểu Vương gia đỏ mồ hôi, đỏ mặt thành thật mà nói: “Hắn, hắn lớn lên rất cao.”

“Dáng người như nào?”

Tiểu Vương gia nghĩ lại, nói: “Ngực rất lớn.”

Các cô nương ồn ào thành đoàn: “Ôi trời còn giả bộ không hiểu cơ chứ, mắc cỡ chết người ta rồi.”

Lúc này sương phòng đột nhiên bị người bên ngoài một cước đá văng, không khí nháy mắt yên tĩnh, mọi người kinh hoảng ngẩng đầu, chỉ thấy một thị vệ đeo đao trầm mặt đứng ngoài cửa.

Thị vệ thân hình cao lớn, khuôn mặt anh tuấn.

Hơn nữa y hết như tiểu Vương gia nói, ngực quả thực là rất lớn.

5. Chương 5

17.

“Yến ca ca.” Tiểu Vương gia nhỏ giọng gọi, vừa hưng phấn vừa chột dạ.

Yến đại nhân cất bước đi vào cửa, lướt qua một vòng oanh oanh yến yến, một phát bắt lấy cổ áo tiểu Vương gia xách y lên, thấp giọng hỏi: “Cửu hoàng tử sao lại tới chỗ thế này?”

Tiểu Vương gia chỉ vào Tứ hoàng tử: “Là hoàng huynh dẫn ta tới.” Trong nháy mắt liền ném tình huynh đệ ra sau đầu.

Yến đại nhân liếc mắt nhìn về phía Tứ hoàng tử: “Cửu hoàng tử mới có mười lăm tuổi.”

Lúc đó Tứ hoàng tử đang vạt áo mở rộng, một bộ dáng cà lơ cà phát, nói: “Ai nha sợ gì chứ, hồi ta lớn bằng đệ ấy thì đã có hai thị tì rồi.”

Yến đại nhân không nói gì, xách tiểu Vương gia đi.

Tiểu Vương gia cúi đầu nhìn nhìn cổ tay bị bắt chặt, trong lòng có chút mừng thầm, cảm thấy dạo chơi kỹ viện bị xách đi tại trận cũng không phải chuyện gì mất mặt lắm.

Sau lưng, các cô nương cười vung vẩy lụa đầu, gọi tiểu Vương gia: “Tiểu công tử lần sau lại tới nha.”

Tiểu Vương gia ngoan ngoãn khéo léo: “Hẹn gặp lại các tỷ tỷ.”

Bước chân Yến đại nhân ngừng lại, hí hí mắt hỏi: “Tỷ tỷ? Cửu hoàng tử ngài là thân phận gì, tại sao có thể tùy ý cho làm tỷ tỷ của ngài?”

Tiểu Vương gia vô tội: “Ta cũng gọi huynh là Yến ca ca mà?”

Yến đại nhân sửng sốt, âm thanh lạnh lùng nói: “Vậy thì sau này Cửu hoàng tử đừng gọi ta như thế nữa.” Nói xong liền quay người rời đi.

Tiểu Vương gia vội chạy chậm chậm theo sau, uất ức mong đợi mà kéo góc áo bào của hắn, nhỏ giọng bảo: “Phải gọi chứ.”

18.

Yến đại nhân cười ngựa mà đến, lúc trở về hai người cười cùng một một yên, để tiểu Vương gia ngồi trước người mình.

Ngựa bắt đầu chạy, lưng tiểu Vương gia liên tiếp đập vào lồng ngực rộng lớn của Yến đại nhân, tim tiểu Vương gia cũng bắt đầu đập không có quy luật.

Y cố gắng dùng lời nói phân tán sự chú ý: “Yến ca ca, tại sao huynh lại đến Thu Hỉ các tìm ta vậy?”

Tiếng nói trầm thấp của Yến đại nhân vang lên sau lưng, gần gũi dường như ngay bên tai: “Là Thái tử điện hạ bảo ta tới, hắn nhìn thấy ngài cùng Tứ hoàng tử một đường xuất cung, không yên tâm.”

Tiểu Vương gia gật đầu, nhưng trong lòng có một tia thất vọng nhỏ không nói ra được, y lưỡng lự một chút, hỏi một vấn đề cực kì khắc sâu: “Yến ca ca, huynh từng muốn ngủ cùng ai chưa?”

Yến đại nhân ngừng một chút, nói: “Không có.”

Lỡ tai tiểu Vương gia đổ lên, then thùng nói: “Ta từng nghĩ rồi, Yến ca ca huynh đoán là ai?”

“Không đoán.” Yến đại nhân dứt khoát trả lời.

Nhiệt tình của tiểu Vương gia bị một lời giội tắt, trong chốc lát mặt mày suy sụp, trong lòng tự nhủ người này thật sự chẳng có chút tình cảm gì. Tiểu Vương gia tức quá nên chẳng thèm nói thêm nữa, lúc xuống

ngựa còn cố ý dùng đầu đụng vào cái cằm của Yến đại nhân.

Yến đại nhân đau đến mức “hự” một tiếng, tiểu Vương gia thì xách đuôi chạy trốn.

19.

Sau đó vài hôm tiểu Vương gia đều không nhìn thấy Yến đại nhân, cho đến thọ yến của lão Hoàng đế.

Hôm nay lão Hoàng đế mở tiệc chiêu đãi văn võ bá quan trong cung, cảnh tượng cực kì long trọng, trong bữa tiệc, chín vị hoàng tử sôi nổi dâng quà chúc thọ lên, tiểu Hoàng đế dâng một bức tượng Phật lưu ly rất đẹp, lão Hoàng đế nâng trong tay nhìn hồi lâu, thích không muốn rời tay.

Dưới đài chúng thần ồn ào tán dương: “Vẫn là Thái tử điện hạ hiểu tâm ý Hoàng thượng.”

Đến phiên tiểu Vương gia, tiểu Vương gia dâng lên một bức chữ tự vẽ “Long sinh cửu tử” (*).

(*) truyền thuyết rồng có chín con mỗi người một kiểu

Tiểu Vương gia tư chất thông minh, không chỉ văn chương rất tốt, mà chữ viết tay càng thêm sống động như thật. Trước đây từ trên xuống dưới triều đình đều đã nghe qua, hôm nay gặp được bút tích thực đều phải kêu lên kinh ngạc.

Dưới đài Thừa tướng cười tủm tỉm nói: “Hoàng thượng là Chân Long Thiên Tử, chín người con trai ai cũng có sở trường riêng, Cửu điện hạ ngụ ý Hoàng thượng hồng phúc tề thiên...!”

Lão Hoàng đế nghe xong lòng cực kỳ vui mừng, lập tức sai người đặt bàn của tiểu Vương gia ở bên cạnh mình, hợp lại với tiểu Hoàng đế.

Dưới đài lời còn chưa dứt đã truyền đến vài tiếng hít thở như có như không, đương kim thánh thượng thiên vị Cửu hoàng tử ai ai cũng biết, nhưng mà đặt ngang với địa vị của Thái tử thì không khỏi quá mức.

Nhưng mà tiểu Vương gia không quản được mấy chuyện đó, trong mắt y chỉ có Yến đại nhân đứng phía sau tiểu Hoàng đế, vì thế không chờ nổi mà hấp tấp lên bàn.

20.

Lúc tới gần khâu cuối cùng của yến hội, lão Hoàng đế vui vẻ tuyên bố, hôm nay còn có một tin vui, chính là hôn sự của Thái tử.

Tiểu Hoàng đế năm nay đã hai mươi lăm, vẫn chậm chạp mãi không lập Thái tử phi, cho đến bữa tiệc tối cách đây vài ngày, nhất kiến chung tình với con gái của hộ quốc Đại tướng quân.

Bách quan rồi rít đưa ra lời chúc mừng, tiểu Hoàng đế nhẹ cười, trên mặt là vui mừng khó nén.

Tiểu Vương gia cũng cảm thấy phần chần, mặc dù y chưa từng gặp vị con gái của tướng quân kia, nhưng nghe nói là tài nữ hiếm có, hơn nữa hộ quốc Đại tướng quân trong triều cầm một nửa binh quyền, tương lai củng cố căn cơ cho tiểu Hoàng đế là chuyện tốt.

Tiểu Vương gia quay đầu nhìn thoáng qua Yến đại nhân, lường trước lúc này Yến đại nhân sẽ tỏ ra vui sướng rồi, nhưng ai biết vẫn trước sau như một không chút gợn sóng, bình tĩnh nhìn về phía trước.

Tiểu Vương gia thở dài thu hồi tầm mắt, trong lòng thầm chà chà mà nghĩ, kiếp trước chắc chắn Yến ca ca là tảng đá, bất kể người nào cũng không thể hâm nóng hẳn.

Nhưng mà y không trông thấy được, giây phút đó trong tay Yến đại nhân đang gắt gao nắm chặt một khối ngọc bội, chặt tới mức khiến lòng bàn tay đau nhói, khớp xương cũng trở nên trắng bệch.

6. Chương 6

21.

Đại hôn của tiểu Hoàng đế, bốn phía trong cung giăng đèn kết hoa, người ra vào Đông cung nối liền không dứt, tiểu Vương gia cũng vội vã đi tặng quà mừng trước khi trời tối.

Lúc đi ra ngoài thì thấy Yến đại nhân, Yến đại nhân không ở bên trong phụng bồi tiểu Hoàng đế, mà trốn trong đình viện một mình, thân hình thẳng đuột, dựa vào cây ngăn người.

Tiểu Vương gia mặc một chiếc áo màu tử đàn, như một chiếc đèn lồng nhỏ chạy tới: “Yến ca ca huynh không vui ạ?”

Yến đại nhân ngàng đầu, khó có lúc dịu dàng xoa xoa đầu y, nói: “Vui chứ.”

Tiểu Vương gia không tin, nét mặt của Yến đại nhân rõ ràng nhìn vào rất cô đơn, tiểu Vương gia suy đoán nói: “Yến ca ca có phải cảm thấy tuổi mình cũng không nhỏ nữa, bây giờ vẫn chưa đón dâu nên rất gấp không?”

Yến đại nhân cười khổ một tiếng, không trả lời.

Tiểu Vương gia phối hợp nói tiếp: “Yến ca ca đừng sợ, thật ra có người cực kì thích huynh, chỉ là người ấy còn nhỏ lắm, cần huynh chờ thêm chút nữa.”

Tiểu Vương gia nói xong, cũng ngượng ngùng vô cùng, may mà sắc trời đã tối, không thể thấy khuôn mặt đỏ rực của y.

22.

Ngày cưới của tiểu Hoàng đế vừa qua, vùng biên cảnh phía Nam đột phát bạo loạn, lão Hoàng đế phái binh lực đi chi viện. Yến đại nhân chủ động xin đi giết giặc, theo hộ quốc Đại tướng quân tới biên cương bình định chiến loạn.

Tiểu Vương gia là người cuối cùng biết, hôm sau Yến đại nhân phải xuất phát.

Tiểu Vương gia khóc một đêm, hôm sau trời còn chưa sáng đã thu thập một túi nhỏ, lên chuồn ra khỏi cung chạy đến Yến phủ.

Yến đại nhân mở cửa, tiểu Vương gia khóc nức nở yếu đuối cầu xin: “Yến ca ca, ta đi với huynh.”

“Không được.” Yến đại nhân không hề nghĩ ngợi mà từ chối.

Tiểu Vương gia sốt ruột nói: “Ta có đọc một ít binh pháp, có thể phát huy công dụng, tuyệt đối không gây phiền phức cho mọi người.”

Tiểu Vương gia ngửa đầu nhìn Yến đại nhân, hai mắt đỏ bừng, đáng thương cực kỳ.

Yến đại nhân nhíu mày, dù lòng dạ hắn có lạnh như băng, cũng không thể tàn nhẫn đuổi y đi được.

Hắn dùng ngón tay lau lệ khước mắt cho tiểu Vương gia, sau đó kéo y lại trước ngực, đưa tay vỗ lưng trấn an y:

“So với chiến trường, kinh thành càng cần Cửu hoàng tử hơn, giờ đây trong triều thế cục khác thường, ngài phải giúp Thái tử điện hạ.”

Tiểu Vương gia cái hiểu cái không gật đầu, muốn mở miệng, nhưng vẫn cố kìm chế.

Y biết rõ chuyện này nhiệm vụ gian khổ, không phải một hai năm là có thể về được, y thân là hoàng tử, còn là một hoàng tử không biết võ công, đi sẽ chỉ liên lụy.

Trước khi đến tiểu Vương gia đã liệu trước kết quả này, y không tiếp tục quẩn lầy Yến đại nhân không tha nữa, chỉ có điều đưa ra một yêu cầu nho nhỏ.

“Ta sẽ viết thư cho huynh, huynh phải hồi âm cho ta.”

“Được.” Yến đại nhân nói.

Tiểu Vương gia tháo túi nhỏ trên mình xuống, bên trong toàn là đồ vật y thích nhất, có mảnh gỗ khắc con mèo nhỏ, còn có ngọc thạch chạm khắc với vật trang sức.

“Những thứ này đều là vật may mắn của ta, đưa cho Yến ca ca, Yến ca ca nhất định phải bình an trở về.”

23.

Yến đại nhân xuất phát cùng đại quân trùng trùng điệp điệp, vừa đi đã ba năm.

Lúc lão Hoàng đế băng hà, tiểu Hoàng đế đăng cơ, hắn vẫn chưa trở về.

Tiểu Vương gia đi thủ lăng cho lão Hoàng đế, buổi tối thắp đèn ngồi chễm hễm trước bài vị, viết thư cho Yến đại nhân.

“Yến ca ca khỏe chứ, không biết tình hình của huynh gần đây thế nào. Ta thì không ổn lắm, bởi vì phụ hoàng hiểu ta rõ nhất đã băng hà rồi. Hoàng đế ca ca đăng cơ, còn mấy vị hoàng huynh đều đã được an bài đất phong, theo lý ta cũng nên rời đi, nhưng Hoàng đế ca ca nghĩ lại ta còn tuổi vị thành niên, muốn ta ở lại trong cung. Chỉ mong trước khi ta rời kinh thành có thể nhìn thấy Yến ca ca khải hoàn trở về, ta rất nhớ huynh, Liễm Hoàng.”

Mấy năm nay tiểu Vương gia vẫn duy trì tần suất mỗi tháng viết thư một lần, chung chung Yến đại nhân nửa năm năm sẽ gửi về một bức, nội dung bức thư nhìn hai mắt là có thể xem hết.

Tiểu Vương gia ngược lại cũng lý giải được, dù sao ngay cả nói chuyện cũng là người không thích nhiều lời, không mong chờ lắm hắn có thể viết hoa mà gửi về.

Trước kia thư hồi âm tiểu Vương gia cũng cẩn thận cất kỹ, như thường ngày để trên đầu giường, nhớ Yến đại nhân thì lấy ra nhìn một lần.

Tuy rằng lâu vậy rồi không gặp, nhưng tư niệm chỉ có tăng chứ không giảm, tiểu Vương gia cảm thấy mình còn thích Yến đại nhân hơn cả trước kia.

Rất nhiều lần tiểu Vương gia muốn bày tỏ qua thư, nhưng lại cảm thấy cách nhau vạn dặm không thể dựa

vào văn tự để diễn tả, nên thích thú vẽ một bức chữ “Uyên uyên nghịch nước” (*) thuận theo đường thư gửi tới.

Lần này Yến đại nhân hồi âm nhanh hơn rất nhiều so với ngày trước, trái tim tiểu Vương gia nhảy lên dữ dội, không thể chờ nổi mà mở thư ra, chỉ thấy bên trong có một câu:

Wương gia chữ ương của ngài viết sai rồi.

(*) uyên ương là trai gái, vậy chắc uyên uyên là trai trai rồi ==)) nên Yến ca ca mới bảo là viết sai.

7. Chương 7

24.

Tiểu Vương gia cầm bức thư suy tư một lát, nghĩ thầm nhất định là mình biểu đạt quá mức hàm súc, thích thú nâng bút lên viết tiếp một bức thư.

“Từ sau khi phụ hoàng qua đời tâm tình bản vương có chút muộn phiền, Hoàng đế ca ca cả ngày bề bộn việc triều chính không rảnh chú ý ta, cũng may trước khi lâm chung phụ hoàng gửi gắm ta cho Thừa tướng đại nhân, Thừa tướng đại nhân đối đãi ta như con ruột, thường xuyên đến qua lại chỗ ta, ta cực kì cảm kích. Có điều gần đây hẳn không biết vô tình hay cố ý mà đề cập, muốn đem gả thiên kim của mình cho ta, ta mới ý thức được ta cũng đã đến tuổi lập gia đình rồi. Ta nghĩ là, lấy tướng mạo cùng thân phận như ta đây, sau này sẽ bán hơi chạy đây, Yến ca ca nếu huynh không quay về, ta có thể sẽ đón dâu sớm hơn huynh á. Chờ huynh hồi âm, Liễm Hoàng.”

Phong thư này gửi đi không lâu, cũng giống như lần trước, rất nhanh đã nhận được hồi âm, vẫn chỉ có một câu như cũ:

“Tướng mạo tài hoa của Vương gia đều là thượng đẳng, được giai nhân hoan nghênh là chuyện thường tình, rất tốt.”

Tiểu Vương gia lật qua lật lại nhìn mấy lần, cuối cùng nhận định trọng điểm của mấy lời này là đang khen ngợi mình, cũng thỏa mãn lắm rồi.

25.

Trong nháy mắt đông hạ lại luân phiên hai đợt, hôm nay tiểu Vương gia nằm trên giường nhận được thư của Yến đại nhân gửi, trong thư bảo Nam Cương đã ổn, ngay hôm nay sẽ lên đường hồi kinh.

Tiểu Vương gia vui vẻ nhảy dựng lên, chạy tới chạy lui bốn phía trong cung để thông báo, lúc chạy tới

trước mặt Hoàng đế ca ca, Hoàng đế bình tĩnh mà nhấp một ngụm trà, nói: “Trẫm đã sớm biết.”

Tiểu Vương gia bị đả kích, âm thầm oán trách ngựa đưa tin cho Hoàng đế nhanh hơn mình.

Từ hôm đó ngày nào tiểu Vương gia cũng đi lên cổng thành đợi, Trần Châu nói từ Nam Cương tới kinh thành quất roi cưỡi ngựa cũng phải mất một tháng, tạm thời không vội đâu, nhưng tiểu Vương gia không nghe.

Trần Châu còn nói: “Ngài gần như đã trở thành hòn vọng phu rồi đấy.”

Tiểu Vương gia xấu hổ đỏ mặt mà phản bác: “Mới, mới không phải phu.” Nhưng đáy lòng lại rất đổi ngọt ngào.

Một tháng sau phần lớn binh sĩ đã thuận lợi tới nơi, hộ quốc Đại tướng quân cưỡi ngựa đi phía trước, bên cạnh chính là Yến đại nhân nhiều lần lập chiến công.

Yến đại nhân trải qua năm năm mãi giữa ở chiến trường, trở nên thành thực hơn nhiều, tuy có vẻ hơn tang thương, nhưng càng góc cạnh hơn so với trước kia, khí khái hào hùng bức người.

Tiểu Vương gia liếc cái liền nhận ra hắn, từ trên cổng thành chạy như điên xuống dưới, thoáng cái vọt tới phía trước đội ngũ.

“Mặt tướng tham kiến Vương gia.” Yến đại nhân nói.

Tiểu Vương gia cố nén rung động trong lòng, mím môi cười híp mắt.

Khóe miệng Yến đại nhân cũng hơi gợn lên, nói: “Vương gia cao lên rồi.”

26.

Tiểu Vương gia trèo lên ngựa của Yến đại nhân, cùng nhau vào thành.

Bởi vì đã lâu không gặp, tiểu Vương gia mỗi phút mỗi giây đều không dời được mắt, ngồi trước người Yến đại nhân rồi mà còn kiên trì nghiêng đầu sang chỗ khác dõi theo hắn.

Yến đại nhân bị y nhìn chăm chăm có chút không tự nhiên, mạnh mẽ ấn đầu y vòng về, kết quả vừa nhẹ buông tay, lại vòng trở lại.

Hoàng đế đứng ngoài cửa cung chờ đợi, trông thấy tiểu Vương gia cũng xen lẫn trong đó, không khỏi cười

ra tiếng: “Xem ra Tiểu Cửu cũng vừa từ chiến trường về.”

Tiểu Vương gia lúc này mới xám xịt nhảy xuống ngựa, trở lại đứng phía sau Hoàng đế.

Các tướng lĩnh đều xuống ngựa hành lễ, Hoàng hậu tiến lên nâng hộ quốc Đại tướng quân dậy, cha và con gái đã lâu không gặp, nước mắt trên mặt hoàng hậu gợn sóng rồi.

Hoàng đế đi tới bên cạnh dìu lấy Hoàng hậu dịu dàng lau cho nàng, săn sóc nói: “Hoàng hậu đang có thai, ngàn vạn đừng tâm tình quá độ mà làm hại thân thể.”

Đế hậu hai người cử chỉ ân ái vô cùng, mọi người ở đây đều vô cùng hâm mộ, chỉ có Yến đại nhân nhếch môi mỉm lên không nói một lời.

27.

Tối đến trong cung thiết yến, đón gió tẩy trần cho các tướng sĩ, tiểu Vương gia ngồi bên cạnh Yến đại nhân, bô bô kể về những sự kiện lớn nhỏ phát sinh ở kinh thành mấy năm nay, Yến đại nhân vừa uống rượu vừa nghe không tập trung.

Yến hội tan cuộc, tiểu Vương gia đi tản bộ trong hoa viên với Yến đại nhân, tiểu Vương gia nói cả một buổi tối nên giờ cổ họng hơi khô, liền ngừng câu chuyện không tiếp tục nữa.

Hai người im lặng đi cùng một chỗ, bầu không khí chuyển sang lạnh lẽo khó hiểu, tiểu Vương gia giờ mới ý thức được rằng, hôm nay Yến đại nhân nhìn thấy Hoàng đế sau đó tâm tình tình liền sa sút, dường như không khác lắm so với đêm Thái tử lập phi.

Tiểu Vương gia không biết tại sao, cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Lúc này cây ăn quả bên cạnh rụng xuống một quả táo, vừa vọt trúng vào đầu tiểu Vương gia.

Tiểu Vương gia giờ quả táo lên tìm lời nói: “Yến ca ca, huynh nói xem tại sao quả táo lại phải rụng xuống?”

Yến đại nhân không trả lời.

Tiểu Vương gia tự cảm thấy mất mặt, “răng rắc” trên quả táo một cái, tự hỏi tự đáp: “Có lẽ là muốn bị ta ăn tươi nhử.”

Lời tác giả:

Nếu không phải đang nói chuyện yêu đương, tiểu Vương gia vốn có thể trở thành Newton đương triều.

8. Chương 8

27.

Ánh mắt tiểu Vương gia nhìn chăm chăm mũi giày, nhỏ giọng hỏi Yến đại nhân: “Mấy năm nay Yến ca ca có nhớ ta không?”

Yến đại nhân nói: “Nhớ.”

Tiểu Vương gia vui vẻ lộ ra hai má lúm đồng tiền nhỏ, trong lòng vô cùng vui sướng.

Nhưng lát sau lại cảm thấy chữ “nhớ” kia bình thường quá, Yến đại nhân tha hương nhiều năm vậy rồi, người để nhớ nhất định vô số kẻ, cũng không thể thể hiện bản thân mình đặc biệt, nên lại hỏi: “Nhớ Hoàng đế ca ca nhiều hơn hay nhớ ta nhiều hơn?”

Tiểu Vương gia lòng đầy chờ mong đợi đáp án, thì thấy Yến đại nhân đột nhiên dừng bước, ra dấu im lặng với y.

“Không nghĩ tới ta không ở đây có mấy năm, trong cung lại xuất hiện lời đồn bặc này.” Người nói chuyện đúng là hộ quốc Đại tướng quân vừa khải hoàn hồi triều hôm nay, hẩn hỏi: “Có biết ai là người đứng sau màn không?”

Trả lời gã là đương kim Hoàng hậu, nàng nói: “Tâm tư Hoàng thượng kín đáo, không tùy tiện lộ ra những tin tức đó cho ta, có điều ta âm thầm nghe nói, Hoàng thượng dường như đang hoài nghi Thừa tướng đại nhân...”

Lúc này chợt có cơn gió thu lạnh thổi qua, tiểu Vương gia núp trong bóng tối một hồi cảm thấy ngứa mũi, che miệng lại nhẹ giọng hắt hơi một cái.

Khi hai người nói chuyện đã nghe được âm thanh, Tướng quân cảnh giác nói: “Có người.” Lập tức cất bước đi nhanh tới chỗ bọn họ.

Yến đại nhân tự biết có lẽ đã nghe được cái gì không nên nghe, vội kéo tiểu Vương gia đến trốn trong núi giả.

Tiếng bước chân ngày càng gần, lòng bàn tay Yến đại nhân đổ mồ hôi, gắt gao đỡ lấy eo tiểu Vương gia chống vào trong góc, khoảng cách giữa chóp mũi hai người gần như chỉ còn một tấc.

Đúng lúc này, mũi tiểu Vương gia lại đau xót, chóp mũi nhăn lại, dè nén nhưng vẫn không khống chế nổi. Y nhắm hai mắt lại, bờ môi khẽ nhếch, có lẽ sẽ bị bại lộ.

Yến đại nhân vội vàng không kịp chuẩn bị, dưới tình thế cấp bách vô thức mà quay đầu, dùng môi chặn miệng y lại.

28.

Hai môi kề nhau, tiểu Vương gia giật mình, thành công nén tiếng hắt xì lại.

Y mở to hai mắt, hai tay nắm chặt vạt áo đối phương, trong đầu trống rỗng.

Bờ môi Yến đại nhân ấm áp mà mềm mại, trái ngược với vẻ ngoài lạnh như băng của hắn. Tiểu Vương gia ngơ ngác nhìn khuôn mặt Yến đại nhân, ý thức dần dần trở về, trái tim của y nhảy lên mãnh liệt, máu chảy toàn thân cũng bắt đầu sôi trào.

Người phía ngoài núi giả đi dạo qua một vòng không phát hiện ra tung tích của họ, tiếng bước chân dần dần rời xa.

Tướng quân thấp giọng dặn dò: “Hoàng hậu nương nương về an tâm dưỡng thai đi, đừng phí tâm vào những chuyện này.”

Dứt lời cha con hai người liền một trước một sau rời đi.

Yến đại nhân buông tiểu Vương gia cả người cứng ngắc ra, hít một hơi thật sâu nói: “Hạ quan mạo phạm, xin Vương gia thứ tội.”

Tiểu Vương gia mặt còn đỏ ửng, ra sức lắc đầu nói: “Không mạo phạm không mạo phạm.” Nói xong còn khoa trương một câu: “Yến đại nhân thật sự phản ứng thần tốc.”

Tại Yến đại nhân hiện lên vết đỏ khó nhìn thấy, vừa rồi dưới tình thế cấp bách đúng là ngoài ý muốn, hắn còn chưa bao giờ nghĩ sẽ làm ra hành động đó với tiểu Vương gia.

Hắn hắng giọng một cái chuyển chủ đề: “Mấy năm nay trong cung xảy ra chuyện gì? Lời đồn gì vậy?”

Tiểu Vương gia uốn éo thân thể, mày dạn mặt dày nói: “Hôn, hôn thêm cái nữa ta sẽ nói cho huynh biết.”

29.

Tiểu Vương gia không có được cái hôn thứ hai, trực tiếp bị Yến đại nhân mặt lạnh giải về tẩm cung.

Có điều y vẫn rất vui, sau khi trở lại phòng thì bỏ nhào lên giường, cả người bắt đầu điên cuồng vặn vẹo.

Phóng to gương mặt anh tuấn của Yến đại nhân lên, khí tức dịu dàng không tưởng được, từng giây từng phút hiện ra trong đầu y nhiều lần, khiến tiểu Vương gia chết mê chết mệt.

Đây là nọ hôn đầu tiên của tiểu Vương gia, tiểu Vương gia đơn phương cho rằng, trời xuân bản thân mong ngóng bấy lâu nay đã về rồi.

Mà lúc đó Yến đại nhân trên đường hồi phủ thì hơi ảo não, vừa nãy rõ ràng hắn có thể dùng tay che, nhưng tại sao lại cố ý dùng miệng chứ.

Đầu lưỡi Yến đại nhân liếm liếm môi mình, trên môi còn lưu lại mùi vị của táo, vô cùng ngọt ngào.

9. Chương 9

30.

Vài hôm sau Hoàng đế hạ chỉ, tuyên dương Yến đại nhân chinh chiến sa trường năm năm, chiến công hiển hách, ngay hôm đó bổ nhiệm làm thống lĩnh thị vệ, phụ trách sáu ngàn tinh binh của Hoàng thành.

Trong triều tiếng chỉ trích vang lên không ngừng với chuyện này, nói thống lĩnh thị vệ là chức vị quan trọng, Yến đại nhân tuổi còn trẻ, sợ không thể gánh nổi chức lớn này.

Tiểu Vương gia đã nghe thấy mấy lời đồn đãi ấy, vài ngày nay trong lòng đều tức giận bất bình, vừa khéo hôm đó gặp Yến đại nhân tuần tra trong cung, liền vội vàng tiến lên trấn an.

“Yến ca ca huynh đừng giận, huynh tuổi trẻ tài cao túc trí đa mưu, lợi hại hơn cái đám lão hủ kia, đừng nói sáu ngàn tinh binh, sáu trăm ngàn tinh binh cũng không thành vấn đề.” Tiểu Vương gia thần sắc nghiêm túc nói.

Bữa tiệc thổi phồng ngọc ngách này tới nhanh bất ngờ, Yến đại nhân bỗng chốc bị chọc cười, khóe môi nhếch không được câu lên trên.

Tiểu Vương gia trông thấy mà ngây người, từ lúc y sinh ra đến bây giờ, số lần thấy Yến đại nhân cười có lẽ không cao hơn mười, tuy nói Yến đại nhân bình thường lạnh như băng không dễ trêu chọc, nhưng lúc cười lên thì lại khiến người ta có cảm giác như tắm gió xuân.

Tiểu Vương gia trong lòng len lén nghĩ, thật là đẹp trai, muốn hôn quá.

31.

Tiểu Vương gia suy cho cùng cũng chỉ có tà tâm chứ không dám làm, cùng Yến đại nhân đi tuần tra trong cung một vòng, sau đó Yến đại nhân nói muốn cáo từ, tiểu Vương gia rất không muốn.

Hắn hỏi Yến đại nhân: “Ngày mai có tiến cung tuần tra không?”

Thống lĩnh thị vệ thật ra năm ngày mới tuần tra một lần, Yến đại nhân vừa định nói không, liền nghe tiểu Vương gia cướp lời: “Cả ngày ta ở trong cung không có gì làm cả, buồn bực phát hoảng, có Yến đại nhân trò chuyện cùng có vẻ tốt hơn nhiều.”

Yến đại nhân nghi hoặc: “Vương gia đã cảm thấy khó chịu, tại sao không xuất cung dạo chơi?”

Tiểu Vương gia ấp úng: “Ta... bản vương đâu gì cũng có thân phận khác biệt, chuyện xuất cung, vẫn phải có Hoàng đế ca ca ân chuẩn mới xong.”

Yến đại nhân còn muốn hỏi thêm, nhưng lời nói đến bên miệng lại sửa thành: “Đã biết, vậy ngày mai hạ quan đến với Vương gia.”

Tiểu Vương gia vui vẻ nói được.

32.

Ngày hôm sau tới gần giữa trưa, tiểu Vương gia mới đợi được Yến đại nhân đến.

Yến đại nhân bảo: “Ta vừa đi gặp Hoàng thượng, thỉnh cầu đưa ngài xuất cung giải sầu.”

Tiểu Vương gia đang mò cá trong hồ cho rằng, giờ phút này Yến đại nhân thật sự phát sáng.

Yến đại nhân đưa tiểu Vương gia tới phiên chợ náo nhiệt nhất, tiểu Vương gia đã lâu chưa tới chỗ nào nhộn nhịp, trông thấy cái gì mới lạ đều muốn mua.

Đương nhiên là y mua rồi, dù sao cũng không thiếu bạc.

Tiểu Vương gia ung dung đi vào một cửa tiệm bán ngọc khí, ông chủ bán ngọc nhìn cách ăn mặc của tiểu Vương gia đã biết lai lịch không nhỏ, cố tình chọn ra mấy bảo vật trấn khách đề cử cho tiểu Vương gia.

Tiểu Vương gia liếc mắt nhìn đầy hào hứng, mấy ngọc điêu này trong cung nhiều vô số kể, căn bản không vào được mắt y. Ngược lại có một khối ngọc bội bày trong góc lại hấp dẫn sự chú ý của y.

Đó là một khối ngọc xanh trắng khắc đường mây, phẩm chất tinh tế nhẫn nại, màu sắc ôn nhuận. Tiểu

Vương gia cầm nó trong tay suy nghĩ kỹ càng, lát sau quay đầu hỏi Yến đại nhân: “Yến ca ca, bên hông huynh có một khối ngọc bội đeo nhiều năm rồi vẫn chưa đổi, là người quan trọng tặng huynh sao?”

Yến đại nhân theo phản xạ nắm ngọc bội bên hông trong lòng bàn tay, qua một lát mới chậm rãi buông ra, do dự mở miệng: “Trước kia thì đúng.”

“Vậy giờ không phải sao?” Tiểu Vương gia nhìn khối trong tay mình một chút, hỏi: “Vậy, ta tặng Yến ca ca một khối có được không?”

33.

Yến đại nhân không từ chối, nhận ngọc bội của tiểu Vương gia.

Cảm thấy cứ vô duyên vô cớ nhận đại lễ của một vị Vương gia có hơi khó nói, lúc hai người đi ngang qua một quán nhỏ Yến đại nhân chủ động kéo tay tiểu Vương gia lại, hỏi: “Có muốn ăn hồ lô không?”

Chủ ý của Yến đại nhân là muốn cho tiểu Vương gia niềm vui, nhưng những lời đó kết hợp với giọng điệu cứng nhắc không có cảm tình, có vẻ mười phần không được tự nhiên.

Cũng may tiểu Vương gia lại chẳng cho là thế, y cảm thấy Yến đại nhân như vậy lại đáng yêu không nói thành lời.

Lúc này tiểu Vương gia thế mà cũng nảy ra suy nghĩ trêu đùa, quệt mồm giả vờ oán trách: “Ta tặng Yến ca ca ngọc bội quý như vậy, Yến ca ca lại chỉ mời ta ăn một xâu hồ lô đường thôi, thật nhỏ mọn.”

Yến đại nhân khó xử, hắn chưa bao giờ dùng hồ lô để dành người khác, tiểu hài tử không có, người như tiểu Vương gia thấp hơn mình nửa cái đầu càng không có.

Hắn khiêm tốn hỏi lại: “Vậy phải làm thế nào?”

Tiểu Vương gia cười híp mắt dựng hai ngón tay lên nói: “Phải hai xâu mới được.”

10. Chương 10

34.

(*) hồ lô là mấy loại quả ngọt được ngào đường

Hai tay tiểu Vương gia cầm hai râu hồ lô cực lớn, hùng dũng oai vệ đi trên đường phố.

Có điều quả sơn tra kia có lẽ vẫn còn chưa chín mọng, tiểu Vương gia vừa cắn một miếng, khuôn mặt nhỏ đã bị vị chua kéo co lại thành một đoàn, ngay đó thân thể cũng run theo hai cái.

Yến đại nhân hỏi: “Ăn không ngon à?”

Tiểu Vương gia gờ râu hồ lô lên trước mặt hắn, nói: “Huynh thử xem.”

Yến đại nhân cầm tay tiểu Vương gia cắn một miếng, lông mày lập tức cũng nhú chặt lại. Tiểu Vương gia trông thấy liền cười “khanh khách” đầy ngây ngô với hắn, Yến đại nhân cảm thấy cũng không phải khó nuốt lắm.

Mặt trời xuống nhanh, Yến đại nhân đưa tiểu Vương gia đưa đến ngoài cửa cung, sau đó xoay người rời đi. Đi được hai bước bỗng dừng nghĩ tới điều gì đó nên quay đầu lại, kết quả phát hiện tiểu Vương gia vẫn đứng tại chỗ trông mong nhìn hắn.

Yến đại nhân đi tới cạnh tiểu Vương gia, nhắc nhở: “Hôm nay ở ngoài cung, hình như có người luôn đi theo chúng ta, dạo này Vương gia phải cẩn thận một chút.”

Tiểu Vương gia lắc đầu nói: “Không có chuyện gì đâu.”

Yến đại nhân thấp giọng nói: “Nếu Vương gia tín nhiệm hạ quan, có chuyện gì thì đừng gạt ta, cứ việc nói cho ta biết.”

Tiểu Vương gia do dự một lát, nói: “Lần sau đi.”

Yến đại nhân không tiện nói thêm gì nữa, chỉ bắt đắc dĩ nhìn tiểu Vương gia, nghĩ thầm tại sao lớn vậy rồi mà chẳng có chút cơ mưu nào.

Nhưng mà trên thực tế tiểu Vương gia không phải không có cơ mưu, chỉ là cơ mưu đời này của y, đều hao phí ngấm trên người Yến đại nhân mất rồi.

35.

Ngày tiếp theo thời tiết vừa ổn, Hoàng đế hẹn tiểu Vương gia tới lương đình trong hoa viên đánh cờ, tiểu Vương gia kì nghệ tinh xảo, dù đã nhường ba phần nhưng vẫn dồn ép Hoàng đế quá chừng.

Hoàng đế mặc cảm: “Tiểu Cửu lại giỏi lên không ít.”

Tiểu Vương gia rụt rè nhận lời khen, trong lòng lén nghĩ, là Hoàng đế ca ca huynh nhượng bộ thì có. Có điều vẫn có thể bỏ qua được, bởi bây giờ Hoàng đế phải lo lắng quá nhiều chuyện, đáng vẻ kia có lẽ không rảnh để suy xét kĩ những thứ này (*). Lúc đó bên ngoài đình nghỉ mát có một đội thị vệ trong cung đi qua, dẫn đầu là Yến đại nhân. Yến đại nhân vốn đi tuần tra theo thông lệ, gặp Hoàng đế dĩ nhiên phải tiến lên yết kiến.

(*) ý tác giả là Hoàng đế bận nghĩ nhiều chuyện, không rảnh để chuyên tâm đánh cờ.

Hoàng đế quét mắt liếc Yến đại nhân, ánh mắt dừng bên hông hắn.

“Sao lại tháo ngọc bội xuống?” Hoàng đế hỏi.

Nét mặt Yến đại nhân khẽ đổi, cúi đầu nói: “Hồi Hoàng thượng, khối ngọc kia đã làm bạn với thần gần hai mươi năm, cũng đã tới lúc nên từ từ buông xuống rồi.”

Hoàng đế cười, không nhiều lời thêm.

Hoàng đế chuyển qua hỏi tiểu Vương gia: “Tháng sau Tiểu Cửu thành niên rồi, có tính toán gì chưa?”

Tiểu Vương gia len lén nhìn Yến đại nhân, nói: “Vẫn muốn ở lại kinh thành.”

Hoàng đế xoa đầu y trìu mến: “Được, vậy thì ở lại thôi.”

Tâm tư tiểu Vương gia được thỏa mãn, trong lòng cảm kích, lúc sau đánh cờ ra tay rõ ràng nhẹ hơn nhiều.

Thật ra tiểu Vương gia cũng từng nghĩ đi đến chỗ nào xa một chút, nhưng nơi đây có Yến đại nhân, y không rời bỏ được.

36.

Trước khi Yến đại nhân nhậm chức, thống lĩnh thị vệ Hoàng Cung vẫn dựa theo lệ cũ, năm ngày sẽ tuần tra trong cung một lần, nhưng mà sau khi Yến đại nhân nhậm chức lại trở thành mỗi ngày một chuyến.

Vì thế thị vệ trong cung cũng không dám lười biếng, Yến đại nhân vừa nhậm chức rất tận tụy với công việc trông giữ, là một vị quan phụ trách tốt.

Cùng phụ trách còn có Thụy vương điện hạ, tuy rằng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, nhưng ngày nào cũng sẽ xuất hiện ở mọi góc ngách trong cung cùng Yến đại nhân.

Bình thường tiểu Vương gia sẽ chờ Yến đại nhân ở trên đường tiến cung, chỉ là hôm nay tâm huyết dâng trào, núp vào góc tường.

Kết quả Yến đại nhân còn chưa tới gần đã vạch trần y: “Xuất hiện đi, ta thấy góc áo rồi.”

Tiểu Vương gia đành phải xuất hiện rất không có khí thế.

Yến đại nhân tới cạnh y, mặt không chút thay đổi biến ra một xâu hồ lô đường từ phía sau, tiểu Vương gia kinh ngạc che miệng lại.

Yến đại nhân đèn bù xâu hồ lô chưa lần trước, nói: “Yên tâm, lần này cực ngọt, ta nếm thử rồi.”

Tiểu Vương gia mừng rỡ, tim đập bình bịch, vừa đi vừa cầm hồ lô ăn từng miếng từng miếng một.

Hai người đi song song sát nhau, cánh tay đụng đưa tùy thời có thể chạm vào nhau, tiểu Vương gia đột nhiên muốn Yến đại nhân dắt tay mình.

Lúc Yến đại nhân nhận thấy xúc cảm lạnh buốt trong lòng bàn tay, rõ ràng khá sững sốt, hẩn cúi đầu nhìn tiểu Vương gia.

Tiểu Vương gia không dám đáp lại ánh mắt hẩn, cúi đầu liếm hồ lô, nhỏ giọng nói: “Tay ta lạnh.”

Yến đại nhân gật gật đầu, đúng là rất lạnh, vì vậy tay vốn định rút ra vẫn chưa hề buông, trái lại còn nắm chặt hơn, vô cùng nghiêm túc dặn dò: “Gần đây thời tiết chuyển lạnh, Vương gia phải mặc nhiều quần áo hơn.

Tiểu Vương gia nhu thuận nói: “Ta biết rồi, Yến ca ca.”

11. Chương 11

37.

Mấy hôm sau, Hoàng hậu nương nương thuận lợi sinh hạ một nữ ở trong cung, trở thành vị công chúa đầu tiên của triều đại.

Sau khi tiểu Vương gia nghe nói đã không thể chờ được mà muốn đi ôm em bé, tình cờ gặp Hoàng đế và Yến đại nhân ở đó, ba người đứng xếp thành một hàng liền nhau thay phiên ôm một lần.

Tiểu Vương gia chưa từng ôm em bé, động tác không được tự nhiên, tiểu công chúa lại đá đạp khóc oa oa không ngừng ở trong ngực y, tiểu Vương gia chẳng biết phải làm thế nào, há miệng run rẩy đưa nàng cho Yến đại nhân.

Kết quả vừa tiếp xúc với ngực Yến đại nhân liền ngừng khóc, Yến đại nhân vỗ vỗ lưng nàng, nàng còn nhếch môi cười với Yến đại nhân.

Tiểu Vương gia cảm thấy thật thần kỳ, thường ngày Yến đại nhân là một người lạnh lùng múa đao động thương, thế nhưng đáng vẻ ôm em bé lại hết sức thành thạo.

Hoàng đế cười với tiểu Vương gia: “Bởi vì Yến đại nhân vẫn thường xuyên ôm đệ lúc còn nhỏ.”

Tiểu Vương gia nghe xong trên mặt nhiễm một tầng ửng đỏ, Yến đại nhân cũng mất tự nhiên theo mà ho một tiếng.

38.

Tiểu công chúa sinh ra chưa đầy nửa tháng, Hoàng đế bỗng hạ chỉ, sắc lập con gái Thừa tướng làm phi.

Lúc Yến đại nhân nghe được vô thức đưa tay dò xét ngọc bội bên hông, nhưng khoảnh khắc chạm vào tự động phát hiện, khối ngọc này đã không còn là khối ngọc lúc trước nữa rồi.

Yến đại nhân vuốt ve hoa văn mây như ý màu xanh trắng, bưng bình trong tích tắc.

Chuyện lập phi lan truyền ở trong cung rất nhanh, nhất thời tiếng nghị luận nổi lên bốn phía. Có người nói giữa Đế Hậu xuất hiện hiềm khích, cũng có người bảo vì Hoàng đế nóng lòng cầu con trai.

Có một hôm lúc bãi triều Yến đại nhân vừa khéo đi cùng Thừa tướng đại nhân, Yến đại nhân ôm quyền: “Chúc mừng.”

Thừa tướng nhận tình, không nói gì liền vội vàng rời đi.

Yến đại nhân nhăn mày, theo lý mà nói đưa con gái vào cung là một việc vui, tại sao Thừa tướng đại nhân trông có vẻ tâm sự nặng nề, tóc bạc đi không ít chứ.

Xế chiều hôm đó Yến đại nhân và tiểu Vương gia vẫn đi vòng quanh cung như thường ngày, nghe được phía trước có hai thị vệ lặng lẽ nghị luận việc này.

Một người nói: “Nghe nói hành động lần này của Hoàng thượng là để mượn sức Thừa tướng.”

Tên còn lại nói: “Hoàng thượng là thiên tử đương triều, nào có ai dám đối địch với thiên tử, sao có thể nói là mượn sức chứ?”

Người trước mới giảm thấp âm thanh xuống: “Người không nhớ chuyện năm Tiên hoàng băng hà sao?”

“Ôi trời, cái này không thể nói lung tung đâu...”

39.

Hai thị vệ dần dần bước đi, nhưng đối thoại của bọn họ đã bị Yến đại nhân ghi tạc vào trong lòng, nghi ngờ tức khắc bộc phát.

Yến đại nhân quay đầu hỏi tiểu Vương gia đang cúi đầu chơi góc áo: “Lúc trước Vương gia không phải nói, Thừa tướng đại nhân cố ý giả thiên kim cho ngài sao?”

“Hắn đã nói như vậy.” Tiểu Vương gia ngẩng đầu, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn Yến đại nhân, “Có điều ta nói cho hắn biết, bản vương đã có người trong lòng (*), sau này hắn không nhắc lại nữa.”

(*) nguyên văn tâm hữu sở chức, ý chỉ trong lòng đã tìm được chỗ mình thuộc về rồi.

Bốn chữ “có người trong lòng” nhảy ra khỏi miệng tiểu Vương gia mà không hề báo trước, trong lòng Yến đại nhân không biết thế nào mà khẽ động, vội vàng đưa mắt quay đi, không dám đối mặt cùng tiểu Vương gia.

Vì che giấu lúng túng không hiểu, Yến đại nhân lại thuận miệng hỏi: “Vậy gần đây hắn còn đi lại cùng Vương gia không?”

Tiểu Vương gia nhớ lại một chút: “Hình như đã lâu lắm rồi không tới.”

Yến đại nhân nhẹ gạt đầu, thật ra trong lòng hắn có rất nhiều nghi vấn, nhưng giờ phút này lại không biết hỏi câu gì, hai người trầm mặc thẳng bước một đoạn.

Lúc này tiểu Vương gia lại mở miệng, hỏi một câu không đầu không đuôi: “Nếu ta và Hoàng đế ca ca cãi nhau, Yến ca ca huynh giúp ai?”

“Tại sao ngài phải cãi nhau với Hoàng thượng?”

“Ta hiền lành như thế đương nhiên sẽ không chủ động âm ỷ rồi..., ý ta nói là Hoàng đế ca ca muốn âm ỷ với ta cơ.” Tiểu Vương gia nghiêm túc giải thích.

Yến đại nhân trêu chọc nói: “Không giúp Hoàng đế sẽ bị chém đầu đấy.” Ngụ ý khẳng định giúp Hoàng thượng chứ không giúp y.

Tiểu Vương gia tức giận vênh môi lên, chỉ bảo Yến đại nhân: “Huynh phải nói là cho dù bị chém đầu cũng sẽ giúp ta.”

Yến đại nhân không khỏi cười ra tiếng, qua một lát mới nói ra một chữ: “Được.”

12. Chương 12

40.

Tiểu Vương gia đã tròn hai mươi tuổi, tiếp tục ở lại trong cung thì không thích hợp lắm, trước kia y cho người chọn một tòa nhà ở kinh thành, cấp quan ngày hôm đó liền chuyển vào ở.

Tiểu Vương gia chuyển sang nhà mới cũng rất khiêm tốn, một người tới chúc mừng cũng không có, chỉ mời đúng một người hàng xóm nào đó nhà cách Vương phủ một con phố.

Vị hàng xóm kia chính là Yến đại nhân.

Yến đại nhân hạ triều rồi đến thăm nhà, sau khi vào cửa tiểu Vương gia liền pha trà ở trong viện.

Toàn bộ đình viện Vương phủ được phổng theo lâm viên Giang Nam, có cầu đá suối nhỏ, cũng có thủy tạ đình đài (*). Tiểu Vương gia kiêu ngạo ưỡn ngực mà nói: “Những thứ này đều là bản vương tự tay thiết kế đấy.”

(*) là mấy cái đình ở trên sông để nghỉ chân ngắm cảnh

Yến đại nhân trông thấy trong hồ nuôi hơn mười con cá chép màu cam, tiểu Vương gia giới thiệu: “Loài cá này sẽ mang đến may mắn cho con người.”

Yến đại nhân lại trông thấy một đám bồ câu bay tới bay lui xì xào trên đình viện, hỏi: “Vầy bồ câu này thì mang đến cái gì?”

Tiểu Vương gia cười híp mắt nói: “Có thể mang đến thư của Yến ca ca đấy.”

Yến đại nhân bật cười: “Khoảng cách ta đến Vương phủ gần như thế, đi bộ còn nhanh hơn bồ câu.”

“Chuyện đó không giống.” Tiểu Vương gia giải thích nói, “Ta muốn ôn lại cảm giác năm đó Yến ca ca viết thư cho ta ở quân doanh.”

Tiểu Vương gia nói xong thì nghĩ tới điều gì đó, chớp mắt hỏi Yến đại nhân: “Yến ca ca, những lá thư ta viết cho huynh năm đó huynh còn giữ không?”

Yến đại nhân sững sờ, vuốt mũi mơ hồ nói: “Vẫn giữ.”

41.

Tiểu Vương gia dẫn Yến đại nhân đi tới mọi góc ngách của Vương phủ, đang muốn trở về tiếp tục pha trà, thì bị thân hình cao lớn của Yến đại nhân chặn đường.

Tiểu Vương gia không hiểu nhìn hẩn.

Về mặt Yến đại nhân ngưng trọng, cố gắng giảm thấp âm lượng ghé hỏi bên tai tiểu Vương gia: “Thủ vệ ngoài cửa lớn của Vương gia là chuyện gì vậy? Ta nhận ra những người đó đều là người trong cung, Hoàng thượng đang giam lỏng ngài sao?”

Nụ cười trên mặt tiểu Vương gia dần dần biến mất, cắn môi không lên tiếng.

Yến đại nhân chờ chốc lát, cho rằng lại không chờ được đáp như lần giải quyết lúc trước, đúng lúc đó tiểu Vương gia bỗng dừng mở miệng, thấp giọng nói: “Nếu Yến ca ca muốn nghe, thì đi theo ta.”

Yến đại nhân đi theo tiểu Vương gia một đường tiến vào phòng ngủ, nhìn tiểu Vương gia đóng cửa sổ tỉ mỉ rồi kiểm tra thêm một lần nữa mới quay lại ngồi xuống cạnh mình, hít sâu một hơi nói: “Thật ra, bản vương mới là người phải kế thừa ngôi vị Hoàng đế.”

42.

Mùa thu hai năm trước, lão Hoàng đế đột nhiên bệnh nặng, ngự y tới tới lui lui xem bệnh mấy tháng trời cũng không làm được gì, toàn bộ từ trên xuống dưới đều biết ngày giờ của lão Hoàng đế không còn nhiều.

Lão Hoàng đế từ trước đến nay yêu thương tiểu Vương gia nhất, mỗi ngày tiểu Vương gia đều làm bạn chăm sóc bên giường. Lau mồ hôi mớm thuốc, đều tự mình làm hết.

Trong những ngày cuối đời, tinh thần lão Hoàng đế lúc thì tỉnh táo khi thì hồ đồ, có một hôm Thừa tướng đại nhân đang bẩm báo công sự, lão Hoàng đế bỗng nhiên đứng lên, nói muốn truyền ngôi cho tiểu Vương gia.

Tiểu Vương gia và Thừa tướng đại nhân cả kinh, nói việc này tuyệt đối không được, nhưng lão Hoàng đế dường như tâm ý đã quyết, mặc kệ lời khuyên can khăng khăng phải lập chiếu thư. Từ hôm đó qua đi mấy ngày nữa, lão Hoàng đế trong lúc ngủ mê đã cười hạc về trời.

Sau khi lão Hoàng đế băng hà, vì lấy đại cục làm trọng tiểu Vương gia và Thừa tướng đều muốn giấu việc này xuống dưới, thật không ngờ rằng, chẳng biết tại sao chuyện này bị người ta tiết lộ trong một đêm, lời đồn coi như truyền khắp trong cung.

Sau này mặc dù đương kim Hoàng đế thuận lợi đăng cơ, nhưng luôn luôn đề phòng với tiểu Vương gia. Cũng như Yến đại nhân đã thấy, thoát đầu chính là giữ y ở trong cung không được tự tiện ra ngoài, sau này thì dùng con gái Thừa tướng đến đề phòng Thừa tướng phản bội, bây giờ thì lại phải trọng binh canh gác theo dõi nhất cử nhất động của tiểu Vương gia.

43.

Tiểu Vương nói hết thấy chân tướng cho Yến đại nhân, sau khi nói xong cả hai người đều trầm mặc hồi lâu, trong phòng yên tĩnh chỉ còn nghe thấy tiếng hít thở.

Ngoài cửa truyền đến tiếng Trần Châu la gọi: “Vương gia, trà của ngài xong rồi.”

Tiểu Vương gia hít mũi một cái, gắng sức bình ổn hô hấp: “Để đó đi.”

Đợi tiếng bước chân của Trần Châu đi xa, Yến đại nhân mới nhỏ giọng hỏi: “Chiếu thư giờ đâu rồi?”

Tiểu Vương gia đứng dậy đi tới bên cạnh giá sách, xoay cái bình ngọc ở phía trong, giữa giá sách lập tức lộ ra một hốc tối, nằm bên trong là một quyển trục màu vàng kim óng ánh.

Yến đại nhân sững sờ tại chỗ, tiểu Vương gia nghen ngào nắm lấy ống tay áo Yến đại nhân, trong giọng nói đầy áp tải thân cùng bất an những năm qua không có người để bày tỏ.

“Yến ca ca, ta chưa bao giờ muốn cướp đoạt ngôi vị Hoàng đế, ta tự biết mình không nhìn xa trông rộng cơ mưu như Hoàng đế ca ca, ta không hợp, nhưng lại không có một ai nguyện ý tin tưởng ta...”

Giọng tiểu Vương gia càng lúc càng nhỏ, hai mắt đầy lệ nhìn chằm chằm Yến đại nhân, trong nháy mắt Yến đại nhân cảm thấy ngực mình vô cùng chua xót, không suy nghĩ nhiều đã ôm y vào lòng.

Yến đại nhân đã hiểu tình cảnh của tiểu Vương gia, chiếu thư này nếu không giao ra, tiểu Vương gia vĩnh viễn là tai họa trong lòng Hoàng đế, nhưng nếu nộp ra không còn di chiếu che chở, chỉ sợ tính mạng mới thật sự khó bảo toàn.

Yến đại nhân nhắm mắt lại, ôm đầu tiểu Vương gia vào trong ngực chặt chẽ, khẽ vuốt ve an ủi từng cái

từng cái một.

Thân thể tiểu Vương gia cứng đờ, từ sau khi phụ hoàng băng hà, đã lâu lắm rồi y không được ôm ấp thế này. Kinh thành lớn như thế, y lại không tìm thấy một ai có thể tin được, trong cuộc sống chật vật này, y chỉ có thể dựa vào duy nhất Yến đại nhân.

Tiểu Vương gia mềm mại nằm trong ngực Yến đại nhân, nước mắt tích góp đã lâu rót cuộc lúc này không chút kiêng kỵ mà tràn mi, mang theo sợ hãi cùng bất an, thấm ướt từng chút trên vạt áo Yến đại nhân.

Yến đại nhân xoa xoa đỉnh đầu tiểu Vương gia, lòng bàn tay vỗ vỗ lưng y, ngực khẽ động: “Vương gia đừng sợ, có ta đây rồi.”

Giọng nói kia dịu dàng ổn trọng, lượn quanh trong lòng tiểu Vương gia, đột nhiên khiến cho y có cảm giác an tâm.

Tiểu Vương gia lau nước mắt, nâng khuôn mặt lên từ ngực Yến đại nhân, trên mặt vẫn còn nước mắt, khịt khịt hỏi: “Yến ca ca, sau này huynh có thể gọi ta là Tiểu Cửu không?”

Lời nói đó nhẹ nhàng mềm êm dịu, tựa một chiếc lông chim thổi qua trong lòng Yến đại nhân như có như không, ánh mắt yến đại nhân khẽ động, trong lòng càng đau xót hơn.

Hắn mở miệng, dịu dàng nói: “Đã biết, Tiểu Cửu.”

13. Chương 13

44.

Sắc trời đã tối, tiểu Vương gia tiễn Yến đại nhân ra khỏi Vương phủ, trước lúc sắp chia tay nghiêm túc dặn dò Yến đại nhân: “Tuy rằng ta cực kỳ muốn gặp Yến ca ca, nhưng gần nhất Yến ca ca đừng tới gặp ta nhiều, ta sợ chuyện mình nói hôm nay sẽ liên lụy đến huynh.”

Yến đại nhân vuốt vuốt đầu tiểu Vương gia: “Vương gia yên tâm, ta tự có chừng mực.”

Tiểu Vương gia đưa mắt nhìn bóng lưng Yến đại nhân chậm rãi rời đi, cảm xúc trong lòng cuộn cuộn một hồi. Y biết rằng hôm nay nói hết thấy với Yến đại nhân, chẳng khác nào đặt tính mạng của mình vào tay hắn.

Yến đại nhân chưa đầy mười tuổi đã vào cung, tháp tùng Hoàng đế lớn lên cùng nhau, bàn về ân tình nói về địa vị, Yến đại nhân đều không có lý do gì đứng về phía y.

Tiểu Vương gia đã từng nghĩ tới những điều đó, nhưng y vẫn không do dự mà gửi gắm bản thân cho Yến đại nhân. Y nghĩ, nếu có ngày thật sự vì thế mà mang tội, y cũng sẽ không hối hận.

Gió lạnh thổi lên, bóng lưng Yến đại nhân mất hút sau chỗ rẽ, tiểu Vương gia giữ áo lông áo trên người thật chặt, một mình quay trở về Vương phủ lạnh lẽo.

45.

Hôm nay là đông chí, ở kinh thành đổ xuống một trận tuyết lớn, một đêm nhuộm cả thành đô thành màu trắng.

Lúc Yến đại nhân tới, tiểu Vương gia đang chơi ném tuyết cùng mấy nha hoàn ở trong sân, tiểu Vương gia bị bóng tuyết ném trúng, cười ngây ngô với Yến đại nhân đứng ở cửa vào.

Yến đại nhân tiến tới, phũ nhẹ sương trắng dính trên lông mi y, tiểu Vương gia mừng rỡ hỏi: “Yến ca ca muốn chơi không?”

“Không chơi.”

Tiểu Vương gia thất vọng xị mặt xuống.

Yến đại nhân hỏi ngược lại: “Có điều giờ trong Yến phủ đang làm sủi cảo, Vương gia có muốn qua làm cùng không?”

Trong chốc lát, mắt tiểu Vương gia sáng lên, đang muốn gật đầu đồng ý, thì chợt nhớ mấy tên thủ vệ đứng trước cửa.

Yến đại nhân hiểu được băn khoăn của tiểu Vương gia, bước rộng tới cửa, nói vài câu với đám thủ vệ, đám thủ vệ nhìn thoáng qua bên chỗ tiểu Vương gia, nhanh chóng lui xuống.

Tiểu Vương gia cứ như vậy bước theo Yến đại nhân, nghênh ngang ra khỏi cửa Vương phủ.

Tiểu Vương gia không tin được tò mò hỏi: “Yến ca ca làm sao bảo họ được đi được vậy?”

“Không lẽ Vương gia quên mất chức vụ của hạ quan rồi sao?”

Tiểu Vương gia bị câu đó đánh tỉnh, lúc này mới phản ứng được, hóa ra mình đã ôm được đùi lớn.

46.

Hạ nhân trong Yến phủ ngồi xung quanh phòng khách làm sủi cỏ, trông thấy tiểu Vương gia đến thì đều đứng lên hành lễ.

Tiểu Vương gia luôn không thèm để ý mấy thứ lễ nghi này, vội vàng cho họ ngồi xuống, mà mình cùng Yến đại nhân bên cạnh cũng đi tìm chỗ, ngồi xuống cùng họ.

Tiểu Vương gia lớn thế rồi, nhưng đây là lần đầu tiên làm sủi cỏ, tuy rằng học theo động tác rất ra dáng, nhưng nhờ nhân thật vẫn để lộ ra một chút.

Yến đại nhân nhìn không nổi nữa, vòng ra sau lưng tiểu Vương gia, bắt lấy hai tay tiểu Vương gia, tay nắm tay mà dạy.

Cả người tiểu Vương gia bị vây trong ngực Yến đại nhân, gương mặt hai người xém chạm nhau, thở ra hít vào khiến trái tim tiểu Vương gia nhảy thành thịch, sủi cỏ vừa nặn xong thậm chí còn tệ hơn cả cái trước.

Yến đại nhân khẽ thở dài một hơi, nhẹ nói bên tai tiểu Vương gia: “Tiểu Cửu thật là đàn.”

Tiểu Vương gia cũng không phản bác, lỗ tai đỏ lên, ngoan ngoãn gật đầu thừa nhận.

47.

Ăn xong sủi cỏ, Yến đại nhân tiễn tiểu Vương gia về phủ.

Lúc này ăn cơm tối tiểu Vương gia có uống ít rượu, gương mặt giờ đây ửng hồng. Y vừa đi vừa đập tuyết, một bước ngắn thêm một bước dài, tâm tình có vẻ rất tốt.

Yến đại nhân chấp tay sau lưng không nhanh không chậm mà đi theo, lẳng lặng nhìn y chơi đùa.

Tiểu Vương gia chợt đứng lại, quay đầu cười với Yến đại nhân.

“Tiểu Cửu thích tuyết sao?” Yến đại nhân hỏi.

Tiểu Vương gia gật đầu liên tục: “Thích chứ, ta thích tuyết.” Nói xong ngẩng đầu nhìn Yến đại nhân, giọng điệu nghiêm túc pha chút ngượng ngùng nói: “Ta còn thích huynh nữa.”

Ngón tay sau lưng Yến đại nhân khẽ run lên, đáy lòng tê dại.

“Yến ca ca thích ta không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Vương gia hơi ngẩng lên, ánh trắng hóa thành dòng nước ôn nhu chảy xuôi vào đôi mắt y. Yến đại nhân nhìn y, bỗng nhiên cảm thấy mình như gặp quý, hai tay không khống chế được mà kéo tiểu Vương gia lại.

Kéo y về phía mình, sau đó cúi đầu xuống, nhẹ nhàng đặt lên môi y một nụ hôn.

14. Chương 14

48.

Trên đường về tiểu Vương gia vẫn nắm chặt tay Yến đại nhân, nháy mắt liền tới trước cửa Vương phủ.

Lúc tiểu Vương gia nhìn ba chữ “Thụy Vương phủ” mình tự tay đề, đáy lòng dâng lên một hồi mất mát, y cảm thấy Yến đại nhân chắc chắn đưa mình đi đường tắt, nếu không sao cách một con phố lại đi nhanh thế được.

Yến đại nhân không hiểu tâm tư của tiểu Vương gia, buông tay y ra nói: “Thời gian không còn sớm, trở về nghỉ ngơi đi nhé.”

Tiểu Vương gia không chịu nghe, mượn rượu can đảm nắm lấy tay áo Yến đại nhân không buông.

May mà bây giờ Yến đại nhân cũng coi như đã được khai thông, nhanh chóng lĩnh ngộ, cúi đầu chạm một cái trên môi tiểu Vương gia.

Tiểu Vương gia nhếch môi, tuy chưa thỏa mãn lắm, nhưng nhớ lại vẫn còn nhiều thời gian, bèn thả Yến đại nhân về.

Yến đại nhân đi rồi, ngón tay tiểu Vương gia cứ đặt trên môi sờ không ngừng, cả đường lên vui sướng nhảy nhót về phòng.

Nhưng trong phút chốc đứng trước cửa phòng, nụ cười trên mặt tiểu Vương gia hoàn toàn cứng lại.

Trên giá sách trong phòng, chỗ hốc tối bị mở toang, mà chiếu thư bên trong cũng biến mất không thấy đâu.

49.

Sắc mặt tiểu Vương gia trắng bệch, cả người cũng run rẩy, lúc lao ra khỏi phòng hai chân vô lực, suýt nữa bị vấp vào bậc cửa. Y kinh hoảng gọi tên Trần Châu, sau khi Trần Châu nghe thấy vội vàng vàng chạy tới.

“Tối nay... tối nay có ai tới đây?” Tiểu Vương gia đứng cũng không vững, giữ chặt Trần Châu để ổn định thân hình.

Trần Châu đi theo tiểu Vương gia đã nhiều năm, chưa từng thấy y thất thố như thế, há miệng run rẩy trả lời: “Vương gia ngài đi cùng Yến đại nhân rồi, bọn hạ nhân bèn trở lại hạ phòng, không hề tới gần phòng này.”

Tiểu Vương gia không đáp, hôm nay y rời khỏi Vương phủ, thủ vệ canh cửa lại bị Yến đại nhân dời đi, ai ai cũng có thể dễ dàng ra vào...

Bỗng nhiên, trong đêm đông giá rét nơi này, trên lưng tiểu Vương gia rịn ra một tầng mồ hôi lạnh, sắc mặt y phờ phạc trắng như tờ giấy, lắc đầu tự thì thào: “Không đâu, hẳn nhất định không phải cố ý mà.”

Trần Châu cẩn thận từng tí một đỡ tiểu Vương gia, sợ hãi đến khóc lên: “Vương gia ngài sao vậy chứ, ngài nói hẳn là ai?”

Tiểu Vương gia vùng tay Trần Châu ra, ánh mắt trống rỗng, người vừa rồi còn dí dỏm đáng yêu, chẳng mấy chốc đã tựa như mất hồn.

Y bước lảo đảo về phía phòng mình, đi chưa được mấy đã ngã xuống đám tuyết trắng phau phau bất tỉnh.

50.

Tiểu Vương gia hôn mê một ngày một đêm, cho tới chập tối ngày thứ hai mới yếu ớt tỉnh lại.

Trần Châu ngồi xổm bên giường nhỏ giọng khóc nức nở, thấy tiểu Vương gia mở mắt liền vội vàng tới hỏi han: “Vương gia ngài sao rồi?”

Tiểu Vương gia ngậy ngốc nhìn màn trường trên nóc giường, cảnh tượng đêm qua lại bay vọt vào đầu đầu, quật cho đầu y đau muốn nứt ra.

Tiểu Vương gia khàn giọng hỏi: “Yến đại nhân đã từng tới chưa?”

Trần Châu nói: “Chưa từng.”

Tiểu Vương gia nhắm hai mắt lại, hai hàng nước mắt theo khóe mắt y chậm rãi chảy xuống, trượt vào giữa những sợi tóc mai.

Sau đó tiểu Vương gia vẫn nằm trên giường hai ngày nữa, thời gian ăn uống rất ít, tỉnh lại là cứ nhìn chăm chăm vào rèm che mà ngẩn cả người, chẳng nói lời nào cả.

Trân Châu cho rằng tiểu Vương gia mắc bệnh lạ, đặc biệt tiến cung mời ngự y tới khám và chữa bệnh, ngự y lắc đầu, bảo rằng đây là tâm bệnh.

51.

Sáng sớm hai ngày sau, tiểu thái giám nội cung đột nhiên xuất hiện, bảo rằng sắp qua năm mới (*) rồi, tối nay Hoàng thượng thiết yến trong cung, mời Thụy vương cùng nhau tham dự.

(*) nguyên văn là niên quan, nghĩa là cửa ải cuối năm, ý chỉ cả năm mắc nợ gì ai thì phải trả hết vào lúc này để còn bước qua năm mới.

Trân Châu khó xử nhìn tiểu Vương gia hồn bay phách lạc, nào đâu đoán được tiểu Vương đột nhiên khôi phục tinh thần, đứng dậy khỏi giường, nói với tiểu thái giám: “Làm phiền công công truyền đạt, thỉnh Hoàng thượng yên tâm, bản vương nhất định có mặt đúng giờ.”

Đêm đó tiểu Vương gia một thân một mình tiến cung, mặc chiếc áo màu đỏ mình thích nhất, ngồi ở bàn thấp gần long ỷ của Hoàng đế nhất.

Quần thần đều đã ngồi vào vị trí của mình, Hoàng đế khoan thai đến chậm. Tiểu Vương gia trông qua hướng của Hoàng đế, chỉ thấy Yến đại nhân nhiều ngày nay chưa từng xuất hiện đang theo sát phía sau, còn vừa đi vừa nói gì đó với Hoàng đế.

Tiểu Vương siết chặt lòng bàn tay, ánh mắt luôn khóa trên người Yến đại nhân, Yến đại nhân hình như cũng cảm ứng được, nhìn lại hướng của tiểu Vương gia.

Ngay lúc bốn mắt nhìn nhau chốc lát, trong mắt Yến đại nhân từ trước đến nay luôn trầm tĩnh trấn định, ngoài ý muốn hiện lên chút bối rối.

15. Chương 15

51.

Tiểu Vương gia cảm thấy tia hy vọng còn sót lại trong lòng mình đang tan vỡ từng chút từng chút một.

Ngay giờ đây Yến đại nhân đang đứng sau lưng Hoàng đế, cách y chỉ có một trượng (bốn mét), nhưng hẳn vẫn không dám quay đầu nhìn lại nữa.

Hoàng đế vẫn mỉm cười đối mặt với tiểu Vương gia như thường ngày, ân cần hỏi: “Sao hôm nay sắc mặt Tiểu Cửu kém vậy?”

Trên mặt tiểu Vương gia tái nhợt không thấy chút gọn sóng, chấp tay với Hoàng đế: “Đa tạ Hoàng thượng quan tâm, thần đệ chỉ là mới bị phong hàn mấy ngày trước.”

Sau khi Hoàng đế nghe xong, bèn sai người đưa tới một chiếc áo lông cáo, tự tay khoác cho tiểu Vương gia. Trong mắt đám đại thần ở dưới đài, đều là Hoàng đế tình ý sâu nặng với Vương gia.

Tiệc tối hôm ấy đặc biệt sắp xếp một đội múa tới từ Tây Vực, biểu diễn trợ hứng trước chỗ ngồi của Hoàng đế. Hoàng đế rất hào hứng, cả buổi xem rất chăm chú, thỉnh thoảng còn nghị luận vài câu với tiểu Vương gia.

Tiểu Vương gia không tập trung đáp lời, trong lòng có quá nhiều thắc mắc.

Y nghĩ mãi không ra, giờ đây y đã không còn bất cứ uy hiếp gì với Hoàng đế, muốn sống phải chết chỉ cần một câu nói, hà tất còn phải giả bộ huynh đệ tình thâm chứ.

Y càng không hiểu, vì sao người mà đêm trước còn nắm tay thâm tình hôn mình, đảo mắt đã đứng phía sau người khác, chà đạp lòng thành của mình.

Đáy lòng tiểu Vương gia cười khổ một tiếng, mà thôi, tùy bọn họ vậy.

Lúc này dưới đài ăn uống linh đình, ca múa mừng cảnh thái bình, tiểu Vương gia vẫn yên lặng ngồi trên bàn tiệc như vậy, nội tâm vô cùng yên tĩnh phẳng lặng.

Khoảnh khắc đó, y cảm thấy mọi chuyện trên đời này nay hết thấy đã không còn quan hệ gì tới mình. Sống hay chết, yêu hay hận, đã không liên can tới y nữa rồi.

52.

Hết thấy chuyện xảy ra đêm đó, rất nhiều năm sau mỗi khi tiểu Vương gia nhớ lại, ngực vẫn cảm giác được một hồi đau đớn.

Lúc ấy y vẫn chìm trong thế giới của riêng mình, cho nên chuyện xảy ra, y đã không kịp phản ứng nữa.

Bắt đầu từ một vũ cơ Tây Vực đang múa giữa đài, trong khoảnh khắc tiếng nhạc cao trào, đột nhiên rút ra một con dao găm từ trong giày, đập lên chiếc trống bay thẳng tới chỗ Hoàng đế.

Dưới đài một mảnh thét chói tai, tiểu Vương gia ngồi bên cạnh Hoàng đế cuống quýt đứng dậy, đứng còn chưa vững đã bị một dáng người phía sau chen tới.

“Liễm Thanh!”

Tiếng Yến đại nhân la lên bên tai, tiểu Vương gia bị đẩy ngã xuống đất không dám tin mà trừng lớn mắt.

Đó là tên húy của Hoàng đế.

Tại thời khắc nguy cấp đó, đầu óc của tiểu Vương gia đột nhiên được khai thông, sự thật bị y xem nhẹ rất nhiều năm đã trở nên rõ ràng ngay lúc ấy.

Nhưng y không kịp ngẫm nữa rồi, y giãy giụa đứng dậy, chỉ thấy đoản kiếm sáng ngời kia thoáng qua trước mắt mình, sau đó đâm thẳng vào ngực Yến đại nhân.

Yến đại nhân phun ra một ngụm máu tươi, thẳng tắp mà quỳ xuống trước mặt tiểu Vương gia.

53.

Thị vệ hộ giá xông tới vây quanh đưa Hoàng đế rời đi, thích khách thất thủ, đào tẩu trong hỗn loạn.

Tiểu Vương gia trơ mắt nhìn Yến đại nhân chậm rãi ngã xuống trước mắt mình, chốc lát trời đất quay cuồng, thời gian như ngừng lại.

Thân thể y run lên không ngừng, bò qua nhìn Yến đại nhân.

Máu tươi không ngừng trào ra khỏi ngực Yến đại nhân, máu hòa vào áo choàng màu đỏ thẫm, khiến người ta nhìn không ra đến cùng đã đổ bao nhiêu máu.

Nước mắt tiểu Vương gia lấp tức chảy xuống, quỳ gối bên cạnh gọi tên Yến đại nhân.

Ánh mắt Yến đại nhân đã dần mơ hồ, gắng sức lắm mới phân biệt được người trước mặt mình.

Hắn hoảng hốt, cảm thấy nước mắt trên gương mặt nhỏ nhắn kia còn nhiều hơn so với máu đã chảy ra từ ngực mình, hắn rất muốn đưa tay lau cho y, nhưng lại vô lực mà rũ xuống.

16. Chương 16

54.

Khi Yến đại nhân mở mắt lần nữa đã là chuyện của nửa tháng sau.

Hắn nằm trên giường mình, phóng mắt nhìn thuốc bổ quý hiếm Hoàng đế ngự ban chất đầy phòng.

Nha hoàn trông coi thấy hắn thức dậy, vội vã ra ngoài bưng đến cho hắn một bát thuốc.

Yến đại nhân cố nén đau nhức toàn thân chống lên uống một ngụm, không hỏi thương thế mình thế nào, cũng không hỏi mình đã ngủ bao lâu, mở miệng câu nói đầu tiên là: “Thụy vương sao rồi?”

“Nô tì không biết.” Nha hoàn nói thật, “Có điều nghe nói đêm đó ngài bị đâm, là Thụy vương đã công ngài đến Thái y quán.”

“Lách cách”, chiếc thìa trên tay Yến đại nhân rơi vào bát.

Đường từ chỗ tiệc tối đến Thái y quán đi ít nhất phải mất thời gian một nén nhang, ngày đấy tình cảnh một mảnh hỗn loạn, tất cả mọi người vội vàng hộ giá và đuổi bắt thích khách, người y nhỏ như vậy, công một người hôn mê bất tỉnh là mình đi bao lâu? Nửa canh giờ (một tiếng) sao?

Lúc hắn hôn mê trong miệng có gọi tên ai hay không? Liễm... Thanh?

Yến đại nhân không dám nghĩ tiếp, hắn nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy ngực vô cùng đau đớn, nháy mắt vài trắng bao quanh người liền rịn máu.

55.

Không lâu sau kinh thành lại có một trận tuyết lớn, còn lớn hơn đông chí ngày ấy, cả tòa hoàng thành trắng xóa một trời.

Thân thể Yến đại nhân miễn cưỡng đã có thể đi lại, liền lập tức xuống giường, mặc kệ đại phu khuyên can đi thẳng tới Thụy Vương phủ.

Một tháng không có tin tức của y, lòng Yến đại nhân đã sớm nóng như lửa đốt, hắn muốn biết y có bình an vô sự hay không, hắn còn rất nhiều lời muốn nói cho y biết.

Cửa lớn Thụy Vương phủ đóng chặt, lạnh lẽo vắng lặng tựa như trước đây.

Thủ vệ canh cửa đã rút đi, Yến đại nhân ở ngoài cửa đợi lâu như thế cũng không có ai tới mở cửa.

Yến đại nhân nóng nảy, tiện tay ngăn một người đi đường hỏi thăm.

Người qua đường nói: “Thụy vương gia sao, tháng trước nhận đất phong, rời khỏi kinh thành rồi.”

Yến đại nhân sững sốt hơn nửa ngày, trước tiên là nhẹ nhàng thở ra, sau đó lo lắng mà hỏi thăm: “Đất phong ở đâu?”

Ở tận cùng phương Bắc.

Tuyết đã ngừng rơi cả đêm lại bắt đầu đổ xuống, Yến đại nhân đứng giữa một trời tuyết lượn, trước mắt dường như lại xuất hiện bóng dáng ai kia vui cười đập tuyết.

“Tiểu Cửu...”

56.

Sau khi Yến đại nhân khỏi hẳn bèn vào cung một chuyến, tháo mũ cánh chuồn xuống đặt trước mặt, tiếp theo là giao ngọc bội cho Hoàng đế.

Hoàng đế đành thở dài một hơi nói: “Không nên trách trẫm.”

Yến đại nhân vẻ mặt lạnh lùng xa cách, nói: “Thảo dân đâu dám, chỉ trách ta không trông thích khách kia cẩn thận, kẻ điệu hổ ly sơn của Hoàng thượng dùng rất hay.”

Sắc mặt Hoàng đế trầm trầm, không nhiều lời thêm, mắt thấy Yến đại nhân xoay người rời đi, lại vội kêu lên một tiếng: “A Hằng...”

Yến đại nhân không biết có nghe thấy hay không, nhưng bước đi dưới chân vẫn không dừng lại, trực tiếp ra thẳng ngưỡng cửa.

Hai ngày sau Yến đại nhân cho hơn phân nửa gia đình trong phủ nghỉ việc, sắp xếp toàn bộ công việc thỏa đáng, chọn vài cái áo bông dày nhất, rồi cưỡi ngựa lẻ loi lên đường một mình.

Lúc gần đi, lão quản gia đưa tiễn tò mò hỏi một câu: “Thiếu gia đi phương Bắc làm gì vậy?”

Yến đại nhân cong cong khóe miệng: “Đi ở rể.”

17. Chương 17

57.

“Vẫn, vẫn muốn thêm cái lò sưởi nữa.” Tiểu Vương gia núp cả người trong chăn, chỉ lộ ra từ mũi trở lên, ồm

ôm nói.

“Vương gia à, trong chăn của ngài đã đặt hai cái rồi.”

Người nói chuyện là nha hoàn mới tới của tiểu Vương gia, tên Xảo Xảo, tuy làm việc không nhanh nhẹn như Trân Châu ngày trước, nhưng cũng may là không nhiều lời.

Tiểu Vương gia méo miệng: “Nhưng chân vẫn lạnh lắm.”

Y nói xong liền tũ thân, trong lòng bắt đầu tính toán có nên tới chỗ Tứ hoàng huynh tránh rét, chờ thời tiết ấm áp thì lại về hay không.

“Cộc cộc cộc”, đúng lúc này cửa lớn Vương phủ bị người ta gõ vang.

Tiểu Vương gia tò mò ngó đầu ra, tự nhủ: “Ai vậy nhỉ, trẻ thế rồi mà.”

Gã canh cổng từ bên ngoài chạy vào thông báo: “Vương gia, bên ngoài có một người tên Yến Hằng muốn tìm ngài, có cho hắn đi vào hay không ạ?”

Tiểu Vương gia nghe thấy cái tên đó, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm lại, kéo chăn lên quay người lại, nói: “Không gặp!”

58.

Yến đại nhân bị ngồi ôm cửa không cảm thấy đây là ngoài ý muốn, hắn đã liệu tới được kết quả này.

Có điều hắn cũng không vội vàng, dù sao cũng có rất nhiều thời gian.

Yến đại nhân tìm một quán trọ gần Thụy Vương phủ để dàn xếp ổn thỏa, gột đi một thân mệt mỏi do ngày đêm gấp rút lên đường, ngủ một giấc an ổn, chuẩn bị cho hôm sau chỉnh đốn tinh thần tiếp tục đi tìm tiểu Vương gia của hắn.

Không đến nửa tháng nữa là giao thừa, ngày đấy tiểu Vương gia dậy rất sớm, làm một gian hàng trước cổng Vương phủ, bán câu đối xuân tự mình viết.

Có lão bá qua đường dừng lại nhìn, tiểu Vương gia cười híp mắt hỏi: “Gia gia muốn mua câu đối xuân ạ?”

Lão bá cười hỏi tiểu Vương gia: “Vương gia còn thiếu chút tiền ấy sao?”

Tiểu Vương gia nói: “Tiền gia gia cho là tiền mừng tuổi, lễ Tết phải kiếm chút may mắn chứ.”

“Bao nhiêu một bức? Ta mua.”

Bỗng nhiên một giọng nam thanh niên từ tính dễ nghe chen vào, tai tiểu Vương gia khẽ động, cảm thấy âm thanh này nghe rất quen.

Y quay đầu lại, quả nhiên thấy được Yến đại nhân đã không gặp hơn một tháng xuất hiện phía sau lưng mình.

Tim tiểu Vương gia tức khắc đập lệch một nhịp, sau đó lập tức ôm lấy câu đối còn chưa viết xong, một mạch xông vào Vương phủ.

59.

Xảo Xảo vừa đốt xong một lò sưởi, đang chuẩn bị đem ra cho tiểu Vương gia, liền thấy tiểu Vương gia lộ cộc chạy về, tựa như sau lưng đang có ai đuổi theo.

“Vương gia, ngoài đó có chuyện gì vậy?” Xảo Xảo căng thẳng hỏi.

Tiểu Vương gia sai gã canh cửa đóng chặt cửa lại, lắc đầu bảo không có chuyện gì.

Y thả câu đối trong tay ra rồi thở dốc một hơi, tim đập hơi nhanh, không biết do vừa mới chạy quá nhanh hay bởi vì gặp được người ấy.

Ngoài cửa vẫn luôn yên tĩnh, không truyền đến tiếng đập cửa của bất cứ ai, tiểu Vương gia đoán chừng người ấy đã về rồi, liền nằm trên bàn gần người.

Sao hắn không ở bên cạnh người hắn thích cho tốt chứ?

Vì sao còn muốn đi đường xa như thế tới tìm mình?

Vết thương của hắn sao rồi?

Hắn gây quá đi mất.

60.

Từ hôm đó, mỗi ngày đúng giờ Thìn (7h-9h) Yến đại nhân sẽ đến gõ cửa Thụy Vương phủ, tiểu Vương gia rất thích chui rúc trong chăn ngủ nướng vào mùa đông, kết quả cứ bị người ta gõ cửa cho thức dậy.

“Vương gia à hắc tối nữa rồi, có cần mở không ạ?”

“Không mở!” Tiểu Vương gia còn chưa tỉnh ngủ dụi dụi mắt, rồi giương trướng tức giận, “Hắc không thể tối trễ hơn chút sao?”

Gã canh cổng đi ra ngoài truyền đạt lại vấn đề này với Yến đại nhân, bảo hãy tới muộn hơn một chút.

Vì vậy quả nhiên ngày thứ hai tiếng đập cửa đã muộn hơn hai canh giờ, đến gần trưa mới vang lên.

Tiểu Vương gia rất hài lòng, nhưng vẫn không thèm mở cửa.

Ngày thứ ba, gã canh cửa lại đi vào thông báo như thường lệ, lần này còn mang theo một tin tức mới, nói cái vị hay gõ cửa kia vừa mua một tòa nhà, hai hôm nay đang tuyển quản gia.

Tiểu Vương gia lấp bắp kinh hãi, phải biết đất vùng này giá không rẻ đâu, người kia tiêu hết bao nhiêu bạc rồi, tiểu Vương gia hơi đau thịt.

Tiểu Vương gia hỏi: “Tòa nhà đó ở đâu vậy?”

Gã canh cửa nói: “Sát vách Vương phủ ạ.”

18. Chương 18

61.

Thụy Vương phủ chỉ cách tòa nhà Yến đại nhân vừa mua một bức tường ngăn, buổi tối sau khi người trong Vương phủ đã ngủ hết rồi, một bóng người cao lớn lặng yên không chút tiếng động đang trèo tường, vụng vụng nhảy xuống hậu viện.

Yến đại nhân phỉ phỉ bụi đất dính trên người, thoáng nhíu mày, thầm nghĩ thủ vệ Vương phủ này lỏng lẻo quá rồi, hôm nào phải nhắc nhở tiểu Vương gia để ý phòng ngừa cẩn thận mới được.

Yến đại nhân không tốn chút sức nào nhảy lên ngưỡng cửa sổ đi vào sương phòng của tiểu Vương gia, trong phòng đốt huân hương an thần thơm mát giúp ngủ ngon, đây là do Xảo Xảo sợ tối đến tiểu Vương gia lạnh quá ngủ không ngon nên thêm vào, tiểu Vương gia hôm nào cũng phải ngửi mùi thơm ấy mới ngủ được.

Yến đại nhân đi đến bên cạnh, ngồi lên mép giường, không làm gì cả, chỉ nhìn bộ dáng ngủ say của tiểu Vương gia, nhìn thẳng đến lúc trời sắp sáng mới rời đi.

Từ ấy mỗi ngày lúc trời tối, Yến đại nhân đều sẽ xuất hiện trong phòng tiểu Vương gia.

Hắn phát hiện tiểu Vương gia ngủ không an phận, đôi lúc sẽ đấm đá quyền cước trong chăn, có đôi khi lại thương tâm nức nở nghẹn ngào.

Yến đại nhân ghé sát vào để nghe, ba chữ rõ ràng: Yến ca ca.

Trái tim Yến đại nhân như bị bóp nghẹt, hắn cận thận từng li từng tí xốc chăn tiểu Vương gia lên, nằm bên cạnh ôm chặt lấy y.

Hôm sau Xảo Xảo vào dọn phòng phát hiện, huân hương trong lư hương đã cháy hết từ lúc nào, Xảo Xảo mừng rỡ: “Xem ra gần đây tiểu Vương gia đã quen với khí hậu ở đây rồi, không có huân hương mà vẫn có thể ngủ rất ngon.”

Tiểu Vương gia ôm lò sưởi trong tay ngồi đầu giường, cười tủm tỉm không nói gì.

62.

Tối đến tiểu Vương gia lại gặp ác mộng, trong mơ là chuyện xảy ra ở nội cung đêm ấy.

Yến đại nhân ngã xuống trước mặt y, y cực sợ, còn sợ hơn so với việc biết mình có khả năng bị Hoàng đế diệt khẩu.

Y không do dự, dùng hết sức lực công Yến đại nhân lên vai, đạp tuyệt lấy lợi đi tới Thái y quán.

Ngày đó, con đường vốn chỉ cần một nén nhang, nhưng y đi mất gần một canh giờ (hai tiếng).

Trước đó bị Yến đại nhân đẩy ngã đã làm tổn thương đến chân, giờ phút này mỗi lần bước đi cổ chân sẽ truyền đến cảm giác đau đớn cả linh hồn, nhưng y không dám khóc, y sợ khóc rồi sẽ không còn đủ sức chống đỡ đến Thái y quán nữa.

Trên lưng y truyền ra một chút hô hấp yếu ớt, đó là cả thế giới của y, mặc dù y vừa biết rằng thế giới ấy không thuộc về mình.

Tiểu Vương gia đắm chìm trong giấc mộng khê nức nở, khóe mắt đỏ lẹ.

Tim Yến đại nhân lại như bị ai đâm, không cảm lòng được đặt môi lên ấn đường của tiểu Vương gia, nhẹ nhàng trấn an.

Xúc cảm âm áp khiến cho tiểu Vương gia dần ngừng nức nở, nhưng Yến đại nhân lại không biết đủ, được một tắc lại muốn tiến một thước dời môi xuống, trượt qua mũi y, má y, rồi trực tiếp chiếm lấy môi y, cắn thật mà hôn.

Tiểu Vương gia bị hôn đến tỉnh, mở to mắt nhìn hấn.

Yến đại nhân vẫn chưa thỏa mãn mà buông ra, dịu dàng gọi: “Tiểu Cửu...”

Tiểu Vương gia trầm mặt: “Hãy gọi ta là Vương gia, người đây chính là bất kính.”

63.

Tiểu Vương gia nghiêm khắc tuyên bố trước mặt hấn, sau này không cho phép hấn tới đây nữa.

“Nếu vẫn tới thì sao?” Yến đại nhân hỏi.

Tiểu Vương gia vẫn chưa nghĩ ra câu trả lời, ấp úng nhưng vẫn giả bộ trừng mắt: “Tới nữa, ta... ta sẽ mang Vương phủ đi luôn!”

Tuy rằng không có uy lực gì, nhưng Yến đại nhân vẫn rất phối hợp mà nói: “Không dám.”

Hôm sau Yến đại nhân quả nhiên không xuất hiện nữa, ban ngày không gõ cửa, ban đêm cũng không tới bên giường.

Tiểu Vương gia ngủ không nổi, trong chăn lạnh quá, y gọi Xảo Xảo đốt lò sưởi.

Tiểu Vương gia núp trong chăn tự ôm lấy mình, nghĩ thầm hôm đó mình dữ như thế, chỉ sợ Yến đại nhân đã hồi kinh rồi.

Giữa trưa ngày thứ hai tiểu Vương gia mở cửa phòng, bên ngoài bay có một con bồ câu bay vào, bồ câu giương chân lên cho tiểu Vương gia, lộ ra một cuộn thư.

Tiểu Vương gia tháo xuống xem, trên thư viết: Hôm nay tuyết rơi rất nhiều, thời tiết giá lạnh, Vương gia cố gắng đừng ra ngoài. Yến Hằng.

Đến ngày thứ ba, bồ câu lại đưa đến một phong thư: Hôm nay ngoài Vương phủ có bán hồ lô, còn ngon

hơn cả kinh thành, Vương gia có thể đi thử một lần. Yến Hằng.

Ngày thứ tư bồ câu lại bay tới, lần này bay hơi chậm, bay cao được chút lại hạ xuống hai phần, tiểu Vương gia còn tưởng bồ câu bị thương bèn vội vã xem xét, kết quả trông thấy trên đuôi bồ câu bị buộc một mảnh gỗ, phía trên khắc một con thỏ nhỏ.

Thủ pháp chạm khắc có vẻ cứng nhắc quá, còn vướng về hơn đồ tiểu Vương gia sưu tầm trước đây, tiểu Vương gia đành bất đắc dĩ nhận lấy.

Đã đến ngày thứ năm, hôm nay bồ câu tới muộn hơn, tiểu Vương gia đợi đã lâu rồi, y vội vàng gỡ thư xuống, trên đó chỉ có bốn chữ:

Ta rất thích người.

19. Chương 19

64.

Yến đại nhân bảy tuổi đã vào cung, vừa vào đã trở thành thiếp thân thị vệ của tiểu Hoàng đế.

Hắn theo tiểu Hoàng đế đến trường đọc sách, cũng thay tiểu Hoàng đế ngăn cản đao quang kiếm ảnh. Lòng hắn lúc nào cũng nhớ nhung tiểu Hoàng đế, bởi tiểu Hoàng đế là chủ tử của hắn, là người duy nhất hắn cần bảo vệ.

Tiểu Hoàng đế đưa cho hắn một khối ngọc bội, dựa vào hắn nói rằng: “A Hằng à, ngươi là người quan trọng nhất của ta, ngươi vĩnh viễn không được rời khỏi ta, có biết không?”

Yến đại nhân nắm chặt ngọc bội, nhớ kỹ những lời ấy.

Sau này hắn ngày ngày bên tiểu Hoàng đế gần hai mươi năm, ngày ngày bầu bạn trái phải, có đôi khi hắn thật sự cho rằng, mình và tiểu Hoàng đế, hai người sẽ sống nương tựa lẫn nhau mãi mãi.

Cho đến hôm tiểu Hoàng đế tuyển phi.

Đêm hôm đó, lần đầu tiên trong đời Yến đại nhân sinh ra cảm giác bị vứt bỏ, người luôn được hắn bảo vệ từ nhỏ, nay lại dựa vào người khác, hắn rất đổ kỵ.

Hắn nghĩ, hình như hắn động tình với tiểu Hoàng đế rồi.

Cửu đệ nhỏ nhất của tiểu Hoàng đế là do Yến đại nhân nhìn mà lớn lên, hồi còn nhỏ chưa hiểu chuyện thì luôn thích được hắt ôm, trưởng thành rồi lại bám mõng hắt đuối cũng không đi.

Mặc dù Yến đại nhân thấy rất phiền, nhưng lại không chán ghét, tiểu Vương gia thẳng thắn như vậy rất đáng yêu, hắt không ghét nổi, huống chi y còn có khuôn mặt rất giống người nọ.

Sau đại hôn của tiểu Hoàng đế, hắt chủ động xin đi giết giặc ở chiến trường biên cương, muốn mượn chuyện này để quên đi thứ tình cảm không nên có.

Nhưng chiến sự liên tục vài năm, tình hình còn khó khăn hơn hắt dự đoán, hơi không cẩn thận sẽ mất mạng.

Những ngày đó, cứ cách một tháng hắt sẽ nhận được thư của tiểu Vương gia gửi đến, chữ viết trên thư hào hùng khí thế, nhưng nội dung toàn là mấy việc vặt nhàm chán, ví dụ như con mèo nhỏ đẻ rồi, hay là chim yến mới xây một cái tổ trước cửa cung.

Vừa bắt đầu Yến đại nhân cảm thấy thật ấu trĩ, nhưng càng về sau chúng lại càng trở thành màu sắc duy nhất trên chiến trường xám đen của hắt.

Có lần hắt cử tử nhất sinh chém giết trở về từ tiền tuyến, đọc được những dòng thư ấy, tối tăm phiền muộn nơi đáy lòng thấm thoát tiêu tán rất nhiều, chính hắt còn không thể hiểu nổi.

Sau khi chiến tranh chấm dứt, Yến đại nhân liền về kinh thành, đã năm năm không gặp tiểu Vương gia, dáng vẻ non nớt năm đó đã là quá khứ, nhưng y vẫn thích gần gũi với mình.

Yến đại nhân không kháng cự giống như trước, đôi khi hắt cảm thấy tiểu Vương gia tựa như mặt trời, có một trái tim rất ấm áp, khiến cho tòa băng sơn là hắt kim lòng không được mà muốn nhích là gần hơn, gần hơn nữa.

Đông chí đêm đó, tiểu Vương gia hỏi hắt: “Huynh thích ta không?”

Yến đại nhân ngậm ngẫn cả người, hắt chưa từng nghĩ tới vấn đề này, nhất thời không đáp lại được.

Hắt có thể nghe được trái tim mình đập mạnh mẽ trong lồng ngực, nhưng hắt không biết cái đó có tính là thích không, nếu tính, vậy cảm giác hắt dành cho Hoàng thượng là gì vậy?

Hắt suy nghĩ không tới, hắt chỉ biết thân thể mình vượt lên đưa ra lựa chọn trước một bước.

Ngày hôm sau Yến đại nhân vào cung một chuyến, vừa khéo gặp được thiếp thân nha hoàn của tiểu Vương gia đi ra từ thư phòng của Hoàng đế, lòng hẩn đột nhiên treo lên.

Hẩn quỳ trước thư phòng của Hoàng đế một đêm.

Hẩn xin Hoàng đế: “Đồ Hoàng thượng muốn cũng đã đạt được rồi, có thể tha cho Thụy vương điện hạ một con đường sống được không? Ta sẽ đưa y rời khỏi kinh thành này, từ nay về sau không đến gần kinh thành nữa bước.”

Âm thanh Hoàng đế lạnh băng vô tình, cùng với tiểu Hoàng đế tao nhã trong ấn tượng của hắn tựa như hai người khác nhau, gã nói: “Nếu như trẫm nhất quyết muốn lấy mạng y thì sao?”

Yến đại nhân ngẩng đầu nhìn thẳng: “Vậy thần chắc chắn sẽ dốc toàn lực bảo vệ y.”

Hoàng đế cười lạnh một tiếng: “Được, hôm nay người đối với hắn như vậy, giống như đối với trẫm năm đó sao?”

Yến đại nhân hít một hơi sâu, phun ra một chữ: “Vâng.”

Hoàng đế khó thở, ném chén trà nhỏ trên bàn xuống đất, gào thét với Yến đại nhân: “Vì sao chứ? Trẫm đối với ngươi không tốt sao! Từ nhỏ trẫm cũng không bạc đãi ngươi cái gì, còn cho ngươi làm thống lĩnh thị vệ, ngươi dựa vào cái gì mà thiên vị y?!”

Yến đại nhân thẳng lưng, bình tĩnh nói: “Hoàng thượng, ngài bây giờ quý vi thiên tử, có được vạn dặm giang sơn, có giai nhân hậu cung làm bạn, tương lai còn có con cháu đầy đường.”

“Những năm này thần đã tận tâm tận lực vì Hoàng thượng, sau này thiếu đi ta, vẫn sẽ có ngàn ngàn vạn vạn người dốc sức liều mạng vì ngài.”

“Thế nhưng Thụy vương điện hạ không giống ngài... Y chỉ có mình ta.”

Hoàng đế yên tĩnh một lát, sau đó không dám tin mà hỏi: “Ngươi... thích y sao?”

“... Phải.”

Khoảnh khắc đó, Yến đại nhân đã nghe được tiếng nói tận sâu trong lòng mình.

20. Chương 20

67.

Tiểu Vương miết miết lá thư, lật qua lật lại nhìn gần nửa ngày, chỉ có mỗi bốn chữ, tại sao y cứ xem mãi không thấy đủ nhỉ.

Xảo Xảo rất hiếu kỳ, lúc rót nước cho tiểu Vương gia thì muốn liếc mắt nhìn: “Vật gì hay vậy Vương gia?” Kết quả bị tiểu Vương gia lanh tay lẹ mắt giấu đi.

Y cất thư vào tay áo, nghiêm trang ho hai tiếng: “Chỉ là một bức thư không có tài văn chương gì mà thôi, chữ nghĩa cũng không đẹp đẽ gì, không có giá trị thưởng thức đâu.”

Xảo Xảo tin tưởng, cất ấm trà đi ra ngoài, cửa vừa đóng tiểu Vương gia đã lặng lẽ meo meo lôi bức thư “không có giá trị thưởng thức” ra, vừa nhìn vừa cười ngây ngô. Ngày tiếp theo, tiểu Vương gia đã chực chờ trong sân nhỏ phía dưới tường rào, ngẩng đầu chờ bồ câu đưa thư. Y nghĩ, nếu hôm nay vẫn nhận được thư của Yến đại nhân, y sẽ bất đắc dĩ mà hồi âm lại một phong là được.

Nhưng y đợi thẳng đến hoàng hôn cũng không đợi được.

Đầu óc tiểu Vương gia mất tập trung, chấp tay sau lưng đi qua đi lại trong sân, lúc này gã canh cổng mới chạy vào nói: “Khởi bẩm Vương gia, hôm nay ta nghe quản gia sát vách tán gẫu, hóng được là vết thương cũ của chủ nhà họ tái phát, sốt cao không ngừng, đã nằm mấy hôm rồi...”

Lời gã canh cửa còn chưa dứt, đã trông thấy Vương gia nhà mình chạy như gió bay ra khỏi cửa.

68.

Tiểu Vương gia vô cùng lo lắng chạy vào nhà Yến đại nhân, quản gia sát vách thấy Vương gia thì nào dám ngăn cản, trực tiếp để y vào phòng.

Yến đại nhân quả nhiên đang nằm trên giường, sắc mặt hơi trắng bệch, trong nháy mắt, hốc mắt tiểu Vương gia liền đỏ lên.

Yến đại nhân không ngờ rằng tiểu Vương gia bỗng dưng xuất hiện, mừng rỡ xen lẫn chút bối rối, hần ngồi dậy trên giường, kéo tiểu Vương gia đến cạnh mình nhỏ giọng dỗ dành: “Ta không sao, không sao mà Tiểu Cửu.”

Tiểu Vương gia nghe được lời này liền bình tĩnh, thấy Yến đại nhân trước mặt mặc dù hơi tiều tụy, nhưng cử động đích xác không quá đáng lo, mới không khỏi thở phào.

Tiếp đó y mới nhận ra được mình đã vội vã hấp tấp chạy tới đây, thể diện không thể vứt được, vì thế Vương gia kiêu ngạo hếch mặt: “Bản vương tới thăm người chỉ là xuất phát từ tình thương con dân, nếu người không sao thì bản vương về trước đây...”

“Có sao.” Yến đại nhân đột nhiên mở miệng.

“Ngực ta đau.” Mặt Yến đại nhân không chút thay đổi nói.

Tiểu Vương gia sửng sốt, y lớn thế rồi mà lần đầu tiên mới nghe Yến đại nhân kêu đau.

Hơn nữa không biết tại sao, y nghe thấy trong những lời này có ý làm nũng.

69.

Tim tiểu Vương gia mềm ra mất rồi, y quay lại ngồi bên cạnh Yến đại nhân, nhỏ giọng nói: “Cho ta xem vết thương của huynh đi.”

Yến đại nhân nghe lời cởi trung y, lộ ra lồng ngực cơ bắp căng đầy, trên lồng ngực vốn nên trơn bóng kia xuất hiện đầy vết sẹo lớn nhỏ, kia đều là huân chương hắc lưu lại trên chiến trường.

Khác những vết thương kia, là một vết đâm vừa mới đóng vảy không lâu, miệng vết thương sâu tầm hai thốn (hai đốt ngón tay), sát mép sưng đỏ, liếc mắt nhìn không cũng có thể tưởng tượng được thương thế lúc đó nghiêm trọng cỡ nào.

Tiểu Vương gia run rẩy đưa ngón tay ra, chậm rãi xoa vết sẹo kia.

“Ngày hôm đó, huynh thật sự đã ngăn cản cho ta sao?” Tiểu Vương gia hỏi.

70.

Ngày tiểu Vương gia quyết định rời khỏi kinh thành, cả đường ngồi trong xe ngựa đều trầm mặc.

Y luôn nghĩ, Yến ca ca võ công cao cường, đánh thắng nhiều trận vậy rồi, sao lại bị thích khách một chiêu đã đâm trúng ngực chứ?

Khoảnh khắc y bị đẩy ra, rõ ràng trông thấy Yến đại nhân tiến lên cứu giá, nhưng cuối cùng tại sao lại đứng trước mặt mình?

“Thích khách vốn nhắm đến ta.” Tiểu Vương gia nói chắc chắn.

Yến đại nhân không đáp, coi như đồng ý điểm đó.

Thích khách lúc đầu vốn nhắm tới chỗ Hoàng thượng, Yến đại nhân tưởng rằng mình đã đẩy tiểu Vương gia cách xa nguy hiểm, không ngờ rằng tên thích khách kia lại thay đổi phương hướng bay về chỗ tiểu Vương gia trong chớp mắt.

Đao Yến đại nhân chưa kịp thu về, mắt thấy đoản kiếm sẽ đâm vào tiểu Vương gia, hắn không kịp suy nghĩ, liều mạng dùng thân mình cản lại.

“Lúc phát hiện ra thích khách thì đã bị diệt khẩu.” Yến đại nhân bình tĩnh nói ra sự thật.

Nhưng hắn không nói tiếp, hắn muốn giữ lại chút niệm tưởng tốt cuối cùng của tiểu Vương gia đối với Hoàng đế ca ca, tiểu Vương gia đã chịu quá nhiều rồi, hắn không muốn tiểu Vương gia phải đau lòng nữa.

21. Chương 21

71.

Tiểu Vương gia hiểu thấu hết, chuyện còn lại dù Yến đại nhân không nói ra, y cũng đoán được bảy tám phần.

Nhưng y lại ngồi yên tĩnh, không thốt một lời.

Yến đại nhân thấy y không nói gì, trong lòng càng miễn cưỡng hơn.

Trước đây hắn chỉ biết tiểu Vương gia thích cười bả sinh, sống không tim không phổi, sau này mới biết được y chỉ là không bày ra nỗi khổ trong lòng mình cho người ngoài.

Y giấu hết tâm sự nơi đáy lòng, đợi đêm đến mới lên khóc thút thít trong giấc mộng.

Ngực Yến đại nhân quay cuồng, hắn đang rất muốn ôm tiểu Vương gia của hắn, đã thấy tiểu Vương gia cúi đầu xuống, cẩn thận vuốt ve những vết sẹo của hắn.

“Còn đau không?” Tiểu Vương gia hỏi.

“Không đau nữa, trước đó vài hôm vì lên đường không nghỉ ngơi nên mới bị bệnh, bây giờ không sao nữa rồi.”

Tiểu Vương gia nhẹ gật đầu, động tác trên tay không ngừng, mở miệng hỏi tiếp: “Những lời trong thư hôm qua huynh nói đều là nghiêm túc sao?”

“Đúng.” Yến đại nhân đáp chắc chắn, nghiêm túc đến mức suýt nữa thề với trời.

Nhưng một giây sau lại bị tiểu Vương gia chặn lại: “Thế nhưng hôm đấy, ta nghe huynh gọi tên hý của hần. Huynh chưa từng nói với ta huynh thích hần.”

Lòng Yến đại nhân trầm xuống.

72.

Yến đại nhân và Hoàng đế chơi thân như tay với chân nhiều năm, thỉnh thoảng chơi đùa sẽ gọi tên hý của nhau, có điều sau này lớn tuổi rồi, yến đại nhân nhận ra tâm tư không nên có của mình, nên chỉ lén mặc niệm ở trong lòng.

Ngày ấy hần tưởng thích khách muốn lấy mạng Hoàng đế, dưới tình thế cấp bách lỡ gọi ra miệng.

Phản tình cảm kia là bí mật Yến đại nhân giấu trong lòng đã nhiều năm, hần giờ đã có nơi khác thuộc về, định bụng sau này sẽ khiến nó từ từ biến mất, không ngờ rằng vẫn bị tiểu Vương gia phát hiện.

Mặc dù hần thay tiểu Vương gia chịu nỗi đau thân thể, nhưng đồng thời lại hung hăng chọc vào lòng y một đao.

Nhất thời, Yến đại nhân nói không ra là đau lòng hay áy náy, hần ôm tiểu Vương gia vào ngực, nhẹ hôn lên đỉnh đầu y, lặp đi lặp lại: “Thật xin lỗi...”

Thật xin lỗi vì không nhận ra lòng mình sớm hơn.

Thật xin lỗi vì đã không sớm nói ra cho người biết.

73.

Tiểu Vương gia hít mũi một cái, mang theo giọng mũi mà phản nản: “Huynh chưa từng gọi tên ta.”

Yến đại nhân lập tức nghe lời, ôm y gọi: “Liễm Hoảng, Liễm Hoảng...”

Giọng nói kia dịu dàng quá mức, tiểu Vương gia được gọi tên đến tê dại, mặt đỏ lên, nhăn nhó giãy ra khỏi vòng tay của Yến đại nhân, không cho phép hần gọi nữa.

Tiểu Vương gia đổi chủ đề: “Ngày mai là giao thừa, bản vương đồng ý cho huynh đến phủ ăn sủi cảo.”

Yến đại nhân nở nụ cười, nói: “Được.”

Tiểu Vương gia nghiêm mặt: “Huynh đừng có hiểu lầm, trước đây huynh lừa gạt tình cảm của bản vương, bản vương vẫn chưa tha cho huynh đâu. Hồi đông chí huynh mời ta ăn sủi cảo, giờ ta chỉ mời huynh cho có qua có lại thôi.”

Yến đại nhân nhin cười: “Biết rồi Vương gia.”

74.

Hôm giao thừa, Yến đại nhân rốt cục cũng có thể bước qua cửa chính, quang minh chính đại đi vào Thụy Vương phủ.

Y hết đêm đông chí, mọi người ngồi vây quanh làm sủi cảo, kỹ thuật của Tiểu Vương gia khách quan mà nói không khá hơn trước bao nhiêu, ngồi bên cạnh ngoãn ngoãn nhìn người khác nặn.

Yến đại nhân nặn được một nửa thì ngẩng đầu, vừa khéo giao nhau với ánh mắt sáng rực của tiểu Vương gia, tiểu Vương gia vội ngoảnh đầu, giả bộ không để ý.

Yến đại nhân cũng không vạch trần, chỉ là sau đó khoe miệng luôn treo một nụ cười nhàn nhạt.

Buổi tối, tiểu Vương gia ăn cái sủi cảo đầu tiên liền trúng đồng tiền, báo hiệu điềm tốt cho năm mới sắp đến, mặc dù không biết có phải người khác cố ý sắp xếp hay không, nhưng tiểu Vương gia vẫn hết sức thỏa mãn.

75.

Hạ nhân Vương phủ vì để Vương gia vui, đã sớm bắn không ít pháo hoa mua ở chợ về.

Tiểu Vương gia ở trong cung khó có thể chiêm ngưỡng được nổ pháo hoa ở dân gian, rất hào hứng mà mất hết bản thân, kéo tay Yến đại nhân chạy ra ngoài xem, hồn nhiên chưa nhận ra mình đang nắm tay Yến đại nhân.

Pháo hoa nổ rộng trên không trung, tiểu Vương gia ngửa đầu nhìn pháo hoa, Yến đại nhân cúi đầu nhìn tiểu Vương gia.

Bờ môi tiểu Vương gia khê nhếch lên, trông rất vui vẻ. Yến đại nhân cũng vui vẻ, kim lòng không được mà hôn lên.

Tiểu Vương gia hoảng sợ, nhưng không đẩy ra, lặng lẽ nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác môi lưỡi âu yếm.

Môi tách ra, ánh mắt tiểu Vương gia ướt sũng, trong miệng kín đáo phê bình: “Huynh cần ta xem pháo hoa rồi.”

Yến đại nhân nói xin lỗi: “Vương gia xem đi, ta không quấy rầy là được.”

Yến đại nhân nói xong lùi ra sau nửa bước, tiểu Vương gia thất vọng cắn môi, pháo hoa trên không trung không ngừng luân chuyển, y lại cảm thấy chúng không hề sáng lạn chói mắt như ban nãy.

Đáy lòng tiểu Vương gia giao chiến một lát, lặng lẽ kéo ống tay áo Yến đại nhân: “Cứ quấy rầy vẫn tốt hơn.”

Khóe môi Yến đại nhân giương lên, nắm chặt tay y không hề trêu chọc: “Muốn hôn ta lúc nào cũng được, nhưng pháo hoa mỗi năm chỉ có một lần.”

“Thế nhưng ta thích huynh hơn.” Tiểu Vương gia nhỏ giọng nói.

Tình cảm thăng trầm vẫn khó lường như trước, đơn giản là phần yêu say đắm kia chưa bao giờ biến mất.

Cũng may lần này Yến đại nhân sẽ không còn do dự nữa, hấn thành kính mà nâng khuôn mặt tiểu Vương gia lên, nặng nề hôn xuống.

22. Chương 22

76.

Pháo hoa bên ngoài vẫn chưa cháy hết, chủ nhân Vương phủ nhân lúc mọi người không thấy lặng lẽ lui trận.

Tiểu Vương gia ôm cổ Yến đại nhân, một đường hai chân cách mặt đất, bị ôm vào phòng, sau đó bị đặt sau cánh cửa hung hăng mà hôn.

Yến đại nhân dán lên cánh môi nõn mịn nhỏ nhỏ của tiểu Vương gia mà nghiền nát, hôn từ dịu dàng đến mãnh mẽ.

Tiểu Vương gia bị hôn đến thần hồn điên đảo, ngay cả tên họ mình là gì cũng chẳng nhớ rõ nổi, y chưa từng thấy tim mình đập nhanh như vậy. Y khập khiễng nhón chân ôm Yến đại nhân chặt hơn, trúc trắc chủ động duỗi đầu lưỡi ra liếm khóe môi Yến đại nhân.

Hô hấp Yến đại nhân cứng lại, có bộ vị trên người nổi lên phản ứng, vội vàng đẩy tiểu Vương gia ra.

Trong chớp mắt hai người tách biệt, khoe môi dẫn ra một sợi chỉ bạc, Yến đại nhân không dám nhìn nhiều, hấn sợ nhìn nữa mình sẽ làm ra chuyện gì đó cảm thú, cuống quýt nhắm mắt muốn bình ổn hơi thở.

Tiểu Vương gia bị đẩy ra còn ngây ngốc không biết xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy mình vắng vẻ, không hài lòng chỉ vào miệng, nói: “Muốn hôn nữa.”

Bụng dưới Yến đại nhân căng thẳng, hô hấp càng khàn hơn, mở mắt lần nữa, đáy mắt đã nhiễm một tầng nguy hiểm. Hấn ôm ngang người tiểu Vương gia, ném lên chiếc giường gỗ khắc hoa.

Đã qua ba canh giờ, năm mới đã đến trong vô thức. Khuôn mặt tiểu Vương gia ửng hồng, chôn trong ngực Yến đại nhân, Yến đại nhân ôm lại y mà dỗ dành: “Nguyện vọng năm mới của Tiểu Cửu là gì?”

Tiểu Vương gia lắc đầu không nói.

Yến đại nhân bảo: “Còn ta lại có một nguyện vọng, không biết có thực hiện được hay không.”

Tiểu Vương gia tò mò giương mắt nhìn hấn, chỉ nghe Yến đại nhân có vẻ phiền muộn: “Tuổi ta không nhỏ nữa rồi, không biết năm nay có ai nguyện ý cho ta tới ở rể hay không.”

Tiểu Vương gia lại cúi đầu xuống, ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực Yến đại nhân, nhỏ giọng trả lời: “Sẽ có.”

23. Chương 23

77.

Còn chưa qua năm mới, trong thành truyền đến tin vui, nói rằng tiểu Vương gia mới tới đất phong không lâu đã đón dâu rồi.

Trong Vương phủ làm tiệc lưu thủy (*) suốt nửa tháng, dân chúng bản địa hầu hết đều đi mấy lần.

(*) là loại tiệc của vùng quê Trung Quốc, là một hàng thức ăn rất dài, mọi người cứ đi theo hàng đó ăn mỗi lần một món, ăn như nước chảy mây trôi, không nấn ná lâu, nên được gọi là tiệc lưu thủy.

Ông chủ tiệm vải ở ven đường bận buôn bán nên không đi được hiếu kỳ hỏi: “Không biết đáng về Vương phi dài ngắn thế nào nhỉ?”

Ông chủ tiệm may sát vách nói: “Đầu trùm khăn đỏ thắm thì sao mà thấy được, có điều vóc người của tiểu nương tử kia, chắc chắn chắc, còn cao hơn cả Vương gia đấy.”

Ông chủ tiệm vải kinh ngạc, liên tục cảm thán: “Không ngờ rằng sở thích của tiểu Vương gia thật không giống người thường.”

Lúc này, “tiểu nương tử” đầu trùm khăn voan đang nắm tay tiểu Vương gia đến từng bàn một để mời rượu, tiểu Vương gia mặc mộ bộ áo đỏ, trước ngực cài một bông hồng lớn, trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn toàn là tươi vui.

Đi một vòng nghe xong lời chúc mừng, tiểu Vương gia gơ chén rượu lên, còn chưa đụng vào môi đã bị người bên cạnh cướp mất, giấu vào trong khăn voan uống một hơi cạn sạch.

Mọi người trở mắt đứng nhìn, sau đó sôi nổi tán thưởng: “Tửu lượng tốt! Vương phi đúng là nữ trung hào kiệt!”

Dưới khăn voan đỏ phát ra một tiếng bị sặc rượu.

78.

Nửa tháng tiệc cuối cùng cũng hạ màn, tối đến tiểu Vương gia cởi bỏ hồng bào nặng nề, ngồi ở mép giường bóp bắp chân, trong miệng liên tục cần nhả: “Sau này đón dâu không bao giờ làm tiệc lưu thủy nữa đâu, hao phí tinh lực quá mức!”

“Vương phi” anh tuấn tháo khăn voan đỏ thắm xuống nghe xong, lập tức nhú mày hỏi: “Sau này? Nói vậy Tiểu Cửu còn có ý định nạp thiếp sao?”

Tiểu Vương gia hắng giọng một cái, cố ý làm ra vẻ: “Nam nhân mà, tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường, huống chi bản vương còn là người có thân phận địa vị...”

“Vương gia nói rất đúng.”

Yến đại nhân nhanh chóng tiếp lời, trái lại tiểu Vương gia không biết nói lại như thế nào.

Chỉ thấy Yến đại nhân cởi bỏ đai lưng, từ trên cao nhìn xuống tiểu Vương gia đang bị vây giữa hai cánh tay và chiếc giường, mỉa mai nói: “Cũng không biết thân mình Vương gia ăn tiêu hay không.”

Tiểu Vương gia đỏ mặt, mềm mại buông mình dưới thân thể Yến đại nhân, lắc đầu liên tục: “Ăn không tiêu, ăn không tiêu.”

79.

Tiểu Vương gia đã hai ngày không xuống giường, Xảo Xảo sợ Vương gia lại bắt đầu sợ lạnh, vội vã mang hai lò sưởi đến.

Tiểu Vương gia vuốt vuốt eo ở trong chăn nói: “Đưa xuống đi, bản vương không lạnh, chỉ là mấy hôm nay hơi mệt.”

Xảo Xảo hiểu chuyện, biết rằng nửa tháng nay Vương gia tự mình chuẩn bị cho hôn sự đúng là không dễ dàng, vì thế chẳng nghĩ ngợi gì, ôm lò sưởi đi ra ngoài.

Ra khỏi phòng liền gặp Yến đại nhân đi về từ bên ngoài, Xảo Xảo hô lớn: “Chào Yến đại nhân.”

Yến đại nhân nhẹ gật đầu.

Danh hiệu “Yến đại nhân” này là Vương gia đặt, bên ngoài thì nói Yến đại nhân là người hầu ở Vương phủ, kỳ thật từ trên xuống dưới trong phủ đều biết thân phận thật của hắn. Cơ mà gọi một nam nhân to lớn là “Vương phi” không khỏi hơi quái dị, vì thế tất cả đều gọi hắn một tiếng “Yến đại nhân”.

Yến đại nhân bây giờ hình như có việc quan trọng, vội vàng vào phòng rồi đóng cửa thật chặt.

Tiểu Vương gia nằm lỳ trên giường râm rì để cho Yến đại nhân bôi thuốc mỡ cho mình, trong giọng đầy ứ ứ: “Yến ca ca huynh... nếu như huynh còn không biết tiết chế như vậy, bản vương sẽ bắt huynh qua sương phòng sát vách mà ở đấy.”

Yến đại nhân mặt không chút thay đổi: “Ta cũng chỉ vì muốn tốt cho Tiểu Cửu mà, thể chất Tiểu Cửu hư hàn, chỉ có vận động nhiều mới ấm lên được.”

Tiểu Vương gia chôn mặt trong gối không nói lời nào, Yến ca ca hắn thay đổi rồi, càng ngày càng nói hươu nói vượn.

Yến đại nhân cất thuốc mỡ, kéo tiểu Vương gia vào ngực, bóp eo của y cùng thương lượng chính sự.

“Mấy hôm nay ta đi dạo trong phủ, cảm thấy cái phủ đệ này quá mức bần hàn so với tòa nhà lúc trước ở kinh thành của Tiểu Cửu, không thì hợp nhất với tòa nhà sát vách của ta xây dựng lại một phen có được không?”

Tiểu Vương gia cẩn thận suy nghĩ một lát, nói: “Hay là thôi đi, nhà lớn hơn lại nhiều đường phải đi, bất tiện lắm.”

Yến đại nhân nở nụ cười, hôn lên trán y, không hề miễn cưỡng.

Tiểu Vương gia tựa lên vai Yến đại nhân, vừa lén nhét chân vào trong áo ấm áp của Yến đại nhân, vừa cười vui vẻ trong lòng.

Lòng y nghĩ, giả sơn lưu thủy dù rất đẹp, nhưng nơi này có huynh, không đâu tốt hơn chỗ đây.

24. Chương 24

80.

Sáng sớm ngày hôm đó, ngoài Vương phủ khua chiêng gõ trống rất náo nhiệt, Xảo Xảo đi vào bảo là hình như người ở kinh thành đến.

Trong lòng tiểu Vương gia hồi hộp, đi chân trần chạy ra ngoài, kết quả bị Yến đại nhân túm lấy ôm về.

“Không cho đi chân trần!” Yến đại nhân mặt lạnh, cầm giày bông xỏ vào cho y.

Tiểu Vương gia cùng Yến đại nhân đi ra ngoài nghênh đón, quả nhiên là người trong nội cung đến, đằng sau là một hàng xe quà đính hôn Hoàng đế mới ngự ban, trông vô cùng đồ sộ.

Xe quà mừng còn có áo khoác lông cáo chống lạnh rất tốt, có sách vở tranh chữ tiểu Vương gia thích, còn có điểm tâm độc nhất ở kinh thành.

Tiểu Vương gia bình tĩnh cảm ơn, đợi đám người đó tản đi, y gọi người trong Vương phủ tới và nói: “Dem những thứ này phân phát đi, quyền góp cho người có gia cảnh bần hàn.”

Yến đại nhân nhìn thấy, không nói một câu, tiểu Vương gia không đoán được nên hỏi thăm: “Ta như thế có phải quá không hợp tình người không?”

Yến đại nhân nói: “Không đâu, Tiểu Cửu làm rất khá. Ta chỉ đang nghĩ, điểm tâm bánh hoa quế kia chỉ ở kinh thành mới có, sợ là sau này ở đây khó có thể mua được.”

Tiểu Vương gia sưng sờ, vội vã xun xoe đuổi theo cướp lại bánh xốp hoa quế.

81.

Khó có ngày nắng nào không có tuyết rơi, tiểu Vương gia vừa ngồi bên mình Yến đại nhân phơi nắng, vừa

ăn bánh xốp hoa quế vừa cướp về.

Tiểu Vương gia cắn một miếng, thấy vị rất ngon, vội đem cho Yến đại nhân nếm, một bàn bánh ngọt bị hai người ta một miếng huynh một miếng, ăn vụn gần nửa canh giờ.

Yến đại nhân lau vụn bánh trên miệng cho tiểu Vương gia, hỏi: “Tiểu Cửu có nhớ kinh thành không?”

Tiểu Vương gia gật đầu: “Nhớ, nhớ phụ hoàng, nhớ tiên sinh dạy học, nhớ con mèo lớn sinh ra sáu con mèo nhỏ ở trong cung.”

Yến đại nhân lại hỏi: “Vậy có nhớ Hoàng thượng không?”

Tiểu Vương gia lắc đầu.

Qua lát sau lại ngẩng đầu hỏi Yến đại nhân: “Yến ca ca có biết tại sao Hoàng thượng lại thả ta đi không?”

Yến đại nhân quả thực không biết.

“Hắn nói huynh sẽ dốc sức liều mạng vì ta, hắn không muốn huynh vì ta mà bị thương.” Tiểu Vương gia rất không vui, “Nói như kiểu ta là tai họa của huynh vậy, tuy rằng giờ đây ta biết ta thực sự làm huynh liên lụy rồi...”

Yến đại nhân cầm chặt tay tiểu Vương gia nói: “Không liên lụy, Tiểu Cửu bao giờ cũng vùi sâu mọi chuyện vượt qua một mình, Yến ca ca hy vọng sau này hắn có chuyện gì sẽ nói ra, bởi vì hắn không chỉ có một mình.”

82.

Tiểu Vương gia bĩu môi, làm nũng cọ đầu vào ngực Yến đại nhân, nói: “Kể lại cho ta chút chuyện trong hậu cung sau khi ta đi đi.”

Sau khi tiểu Vương gia rời kinh, Yến đại nhân cũng chỉ tiến cung có một lần, chứng kiến hết thấy cũng không nhiều hơn tiểu Vương gia bao nhiêu, liền kể lại mấy việc hời hợt, ví dụ như: “Trần Châu vào cung làm đại nha hoàn của Hoàng thượng.”

Khoảnh khắc tiểu Vương gia nghe thấy việc đó, trong mắt rõ ràng hiện lên sự kinh ngạc, nhỏ giọng lầm bầm: “Ta biết ngay nha đầu kia không một lòng mà, nhất định chê ta hay nói năng lải nhải.”

Yến đại nhân đáp: “Không phải, nàng là tỷ nữ Đông cung vào cung sớm nhất, lúc ấy người vừa tròn mười tuổi.”

Tiểu Vương gia không lên tiếng, cẩn thận vuốt ve bàn tay thô ráp của Yến đại nhân.

“Thật xin lỗi.” Tiểu Vương gia thấp giọng nói.

Yến đại nhân không hiểu: “Xin lỗi cái gì?”

“Khi đó ta... vẫn cho là huynh.”

83.

Yến đại nhân ngẩn cả người, có điều đã nhanh chóng thoải mái lại, hắn ôm chầm tiểu Vương gia hỏi: “Thì ra ta vô duyên vô cớ bị oan uổng lâu như vậy, Vương gia có phải nên đền bù tổn thất thật tốt cho ta không?”

Tiểu Vương gia nghe xong, lập tức ôm lấy cổ Yến đại nhân, chủ động nâng môi mình lên.

Vốn định hôn lướt một cái thôi, mà Yến đại nhân từ từ hôn sâu khiến cho không quay đầu lại được.

Tiểu Vương gia đỏ mặt đẩy hắn: “Yến ca ca, bây giờ là ban ngày.”

“Ban ngày thì làm sao?”

“Sẽ bị người ta thấy.” Tiểu Vương gia nhỏ giọng.

“Không đâu, ta cho bọn họ lui ra cả rồi.” Yến đại nhân mặt không đổi sắc nói xong, lại đè gáy Vương gia mà hôn. Đương lúc hai môi dính lấy nhau, bàn tay cũng không một tiếng động đưa vào tìm kiếm bên trong áo bào của tiểu Vương gia.

“Ừm...” Trong miệng tiểu Vương gia phát ra tiếng kêu như mèo nhỏ, trên mặt ửng hồng, khó nhẹn mà híp mắt: “Yến ca ca, ta nghĩ mình muốn...”

Yến đại nhân gương môi dần ra một nụ cười không có ý tốt: “Không phải bảo là ban ngày sao.”

Tiểu Vương gia tức giận vênh môi.

Yến đại nhân hôn lên môi y một cái, đứng lên ôm người tiến vào phòng.

25. Chương 25

84.

Mùa đông ở phương Bắc dài đằng đẵng vô cùng, năm trước ở kinh thành cũng đã bỏ áo bông, nhưng chỗ này vẫn có tuyết rơi.

Tiểu Vương gia sợ lạnh từ nhỏ, cũng may bây giờ đã có một lò sưởi di động cá nhân, đi tới đâu cũng có ở bên cạnh, cũng không thấy khó khăn lắm, cùng lắm thì móng hơi đau thôi.

Một ngày đầu xuân, Yến đại nhân từ bên ngoài trở về Vương phủ, trong tay ôm một cái giỏ lớn.

Tiểu Vương gia tò mò nhướn lên nhìn, đụng vào đôi mắt đang thò đầu ngó ra, ngúng nguẩy liếc quanh.

“Oa!” Tiểu Vương gia hô lên, “Mèo ở đâu tới vậy?”

“Là của tiệm may bên đường, mèo nhà hần sinh ra sáu con nuôi không xuể, ta bèn nhận hai con.”

Tiểu Vương gia vui cực kỳ, ôm một con trong giỏ vào ngực, nói với Yến đại nhân: “Mèo nhỏ trong cung hồi xưa toàn ta chăm lớn đấy.”

Yến đại nhân ôm một con khác, nói: “Ta biết mà.”

Tiểu Vương gia cứ cho là lúc trước mình đã tự nói rồi nên không suy nghĩ thêm, lại không biết rằng sau khi y rời khỏi kinh thành, Yến đại nhân đã nhận mấy con mèo nhỏ trong cung về Yến phủ, bây giờ lão quản gia vẫn đang chăm sóc.

Tiểu Vương gia nhìn con mèo nhỏ, lại nhìn Yến đại nhân, vô cùng sung sướng mà kiễng chân, ở trước mặt hai nhóc mèo con chưa trải việc đời, hôn một cái ngọt ngào cùng Yến đại nhân.

85.

Đã đến mùa hè, tiểu Vương gia cuối cùng cũng cảm thấy phương Bắc rất tốt, hồi trước thời tiết ở kinh thành phải dùng đá hóng mát, nhưng nơi đây vẫn gió mát phát phơ, nhiệt độ rất vừa lòng người, hơn nữa còn chẳng có con muỗi nào, cánh tay trắng nõn của tiểu Vương gia không còn vết hồng nhò nhò nào.

Tất nhiên, người khác cũng nghĩ vậy.

Vào một ngày giữa hè nào đó, tiểu Vương gia đang ở trong thư phòng dạy Yến đại nhân luyện chữ, tay Yến đại nhân đang xấu xa lần mò đến một số nơi, thì hạ nhân quý phủ tới thông báo, bảo rằng có khách quý

đến nhà.

Tiểu Vương gia xấu hổ buộc đai lưng lại, sau đó ra ngoài nghênh tiếp.

Khách quý đến nhà chính là Tứ Vương gia, đất phong của Tứ Vương gia ở phía Đông Nam, tháng sáu nóng như lò lửa, vì thế mang theo năm vị phu nhân cùng nhau tới địa bàn của Thụy Vương phủ để nghỉ mát.

Tiểu Vương gia lâu lắm chưa thấy Tứ hoàng huynh, trong lòng rất kích động, không chỉ an bài tốt tiểu viện, còn ngày ngày thiết yến chiêu đãi.

Tứ Vương gia cũng chẳng thèm coi mình là người ngoài, một lần ở chính là cả tháng, cả ngày tấu nhạc mua vui, ăn chơi đàng điếm.

Tiểu Vương gia vốn không có ý kiến gì cả, nhưng mà có người ngoài khiến cho hoạt động riêng tư của mình phải hạn chế, điều đó khiến y rất phiền não.

Vào một đêm, Tứ Vương gia uống hơi nhiều rượu, say xỉn tới trước mặt tiểu Vương gia sâu xa nói: “Tiểu Cửu à, đừng trách ca ca lắm miệng nhé, đệ cũng thành niên rồi, nhân lúc tuổi còn trẻ phải cưới mấy phu nhân để còn nối dõi tông đường chứ.”

Nói xong lại cười Yến đại nhân: “Yến đại nhân nữa ớ, tài mạo thì xuất chúng, văn võ còn song toàn, sao lại không hiểu chuyện phong nguyệt thế, đến giờ còn chưa đón dâu, không phải chỗ kia xảy ra vấn đề chứ ha ha ha ha ha...”

Tiểu Vương gia và Yến đại nhân nghiêm mặt không nói một lời, Tứ Vương gia tự tìm mất mặt, xách rượu lên trở về tiểu viện của mình.

Cũng đêm đó, trong nội viện của tiểu Vương gia phát ra một âm thanh rên rỉ âm ỉ lại mập mờ cao vút.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tứ Vương gia liền đứng dậy cáo từ, trở về đất phong của mình.

86.

Yến đại nhân có thói quen luyện kiếm vào sáng sớm, dù bây giờ không còn phải lên chiến trường, cũng không cần chỉ huy nghìn quân, nhưng vẫn giữ thói quen như trước.

Tiểu Vương gia bưng một ly trà lúa mạch, nhàn nhã ngồi trong hành lang, nhìn Yến đại nhân khua đao múa kiếm ở trong viện cắt sửa chỉnh tề hết cành khô lá rụng, trong lòng khá là kiêu ngạo.

Vương phi nhà người ta đều thêu thùa, “Vương phi” nhà mình lại giỏi làm vườn, tiểu Vương gia rất hài

lòng.

Gần đây sức ăn của tiểu Vương gia tăng lên, Yến đại nhân cũng phát hiện điểm này, hẩn nhào nặn cái bụng nhỏ phình trướng của tiểu Vương gia, trêu chọc y: “Trong bụng của Tiểu Cửu chúng ta có phải đang mang thai một Tiểu Tiểu Cửu hay không?”

Tiểu Vương gia sợ nhột, cười hì hì đẩy tay Yến đại nhân ra: “Là do gạo phương Bắc ăn ngon quá đấy chứ.”

Lúc còn ở kinh thành, y đã từng nghe nói chuyện này, bây giờ đến mùa thu hoạch, ăn gạo chính cống của phương Bắc, mới biết quả nhiên là danh bất hư truyền.

Qua mấy hôm quản gia của Vương phủ cáo nghỉ, nói là thu hoạch ruộng đồng trong nhà bận không ai giúp, xin trở về làm thay.

Tiểu Vương gia nghe thấy liền thương nghị với Yến đại nhân một phen, hôm sau Yến đại nhân theo quản gia đi ra ruộng.

Thôn dân bận rộn bên bờ ruộng nhìn nam tử xa lạ ăn mặc hoa lệ, tướng mạo bất phàm, trong lòng thầm nghĩ đúng là không giúp được gì rồi.

Ai ngờ nam tử kia nhảy tuốt xuống, rút bội đao sau lưng ra bay thẳng vào ruộng, xuất thủ cực nhanh khiến người ta căn bản không thấy rõ động tác của hắn, chém mấy phát liền thu hoạch sạch sẽ nửa mẫu ruộng. Lúa nước vốn phải mất ba ngày mới dẹp xong lại chỉ cần hoàn thành trong nửa ngày, thôn dân cảm kích không thôi, trước khi đi đưa cho yến đại nhân năm thạch gạo (*) để cảm tạ.

(*) thạch là đơn vị đo lường Nhật Bản, mà họ viết lầm chữ quá nên thôi mình chú thích như này cho vui:v.

Tối đó tiểu Vương gia ăn thành quả lao động của Yến đại nhân, còn ăn nhiều thêm một chén cơm.

87.

Vừa vào tháng mười, bầu trời lại bắt đầu có tuyết rơi, tiểu Vương gia quần áo bông nhỏ vừa may, phần đầu quên mình vọt vào đồng tuyết.

Yến đại nhân cũng khoác một chiếc áo choàng dài ở phía sau y, nói: “Ở chỗ này cũng một năm rồi, ta còn tưởng ngươi nhìn chán tuyết rồi chứ.”

“Vậy thì sao chứ, một năm có bốn mùa, mỗi mùa đều có phong cảnh riêng, ngắm tuyết chẳng qua là một trong số đó thôi. Hơn nữa có Yến ca ca phụng bồi, nhìn gì cũng không thấy chán đâu.”

Tiểu Vương gia quay đầu cười với hắn, cười đến mặt mày cong cong, tựa như đêm đông chí năm đó, chỉ là hôm nay trong lời nói có thêm sự ung dung và kiên định: “Yến ca ca phải luôn phụng bồi ta.”

Yến đại nhân nở nụ cười, ôm lấy tiểu Vương gia từ phía sau, nhẹ nói bên tai y:

“Ta biết rồi.”

Ta sẽ cùng ngươi trải qua mùa xuân, vượt qua mùa hạ, lướt qua mùa thu, và sắp bước tới mùa đông.

Sau đó lại cùng ngươi đi qua thêm bốn mùa nữa.

— Hoàn thành —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-cuu>